

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 501 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Καμία δίωξη εκπαιδευτικών!

Στις 25/10, εκπαιδευτικά σωματεία προχώρησαν σε κινητοποίηση στο Υπουργείο Παιδείας ενάντια στις διώξεις εκπαιδευτικών, στα πλαίσια της ημέρας πανελλαδικής κινητοποίησης ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις που κήρυξε η ΟΛΜΕ. Ταυτόχρονα, κινητοποιήσεις διοργανώθηκαν και από τις κατά τόπους ΕΛΜΕ και Συλλόγους (Θεσσαλονίκης, Λάρισας, Ηρακλείου, Ρεθύμνου, Καρδίτσας), στις Διευθύνσεις Εκπαίδευσης των περιοχών τους.

Στην ανακοίνωσή της, η ΟΛΜΕ «καταγγέλλει για μία ακόμα φορά τη βιομηχανία διώξεων που έχει στηθεί τα τελευταία χρόνια ενάντια σε αγωνιζόμενους εκπαιδευτικούς σε όλη τη χώρα. Μετά τους αντισυνδικαλιστικούς νόμους που ψήφισε η κυβέρνηση της ΝΔ και τις αλληπάλληλες προσφυγές του ΥΠΙΑΙΘΑ στα δικαστήρια, προκειμένου να απαγορεύσει κάθε μορφή κινητοποίησης των εκπαιδευτικών, η προσπάθεια τρομοκράτησης συνεχίζεται με συνεχείς παραπομπές σε πειθαρχικά, κλήσεις από εισαγγελίες και ΕΔΕ».

Το τελευταίο διάστημα έχουν πολλαπλασιαστεί οι διώξεις εκπαιδευτικών συνδικαλιστών καθώς και οι αυθαιρεσίες Διευθυντών Εκπαίδευσης. Οι διώξεις ενάντια στη συνδικαλιστική δράση των εκπαιδευτικών θα αυξάνονται όσο η κυβέρνηση εντείνει την αντιεκπαιδευτική πολιτική της και προχωρά σε πιο αντιλαϊκά και αντεργατικά νομοσχέδια. Οι εκπαιδευτικοί όλο το προηγούμενο διάστημα δίνουν έναν σημαντικό αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση και την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, έναν αγώνα που η κυβέρνηση και το Υπουργείο προσπαθούν να κάμψουν με όλα τα μέσα.

Κατά τη διάρκεια της κινητοποίησης στο Υπουργείο Παιδείας, οι εκπρόσωποι των σωματείων εντόπισαν ανάμεσα στους διαδηλωτές άγνωστα άτομα που όταν ρωτήθηκαν, δήλωσαν μέλη της Ασφάλειας. Το γεγονός καταγγέλληκε και μετά τις έντονες αντιδράσεις και τις αποδοκιμασίες των εκπαιδευτικών, οι ασφάλιτες απομακρύνθηκαν. Επίσης, οι εκπρόσωποι των σωματείων κατήγγειλαν τη στάση του Υπουργείου καθώς ο εκπρόσωπός του αρ-

νήθηκε να συναντηθεί μαζί τους.

Οι διώξεις ενάντια στη συνδικαλιστική δράση των εκπαιδευτικών έχουν ξεσηκώσει ήδη ένα κύμα καταδίκης σε όλη τη χώρα και κάτω από αυτήν την πίεση υπήρξε αναδίπλωση σε μία σειρά πειθαρχικές παραπομπές, που μπήκαν στο αρχείο. Η στήριξη στον αγώνα των εκπαιδευτικών πρέπει να συνεχιστεί και να επεκταθεί, ώστε να μπορέσουν, μέσα από τα σωματεία και τις συνελεύσεις τους, να οργανώσουν μαχητικούς αγώνες που θα εμποδίσουν την πλήρη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και τη μετατροπή της σε ένα «εμπόρευμα για λίγους».

Κάτω τα χέρια από τα σωματεία, τον μαχητικό συνδικαλισμό, την αλληλεγγύη και το δικαίωμα στην απεργία. Κατάργηση των διατάξεων του Δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα που ποινικοποιούν την συνδικαλιστική, πολιτική και κοινωνική δράση, του νόμου Χατζηδάκη και του νόμου Βορίδη. Υπερασπιζόμαστε και διευρύνουμε την απεργία – αποχή από κάθε είδους αξιολόγηση.

Μίνι Ασφαλιστικό
Βαριά φορολογία για το «δημόσιο καλό»
σελ. 4

ΣΥΡΙΖΑ
Αθλιότητα και συγκρούσεις στον κομματικό μηχανισμό
σελ. 6

Αφιέρωμα:
50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου
σελ. 7-9

Παλαιστίνη
Συνέντευξη του Μ.Εκτάμι από την Ένωση Παλαιστίνιων Εργαζομένων στην Ελλάδα
σελ. 14

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Το γαλλικό συνταξιοδοτικό σύστημα και το κίνημα του 2023
Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Σηφάκης

Κείμενα της Lutte Ouvrière και Etincelle (NPA)

Χρονολογία έκδοσης: Οκτώβριος 2023

Σελίδες: 70

Τιμή: 2 ευρώ

Στις αρχές του 2023 ο «πρόεδρος των πλουσίων» Μακρόν και η κυβέρνησή του κατέβασαν ένα άκρως αντιδραστικό συνταξιοδοτικό νομοσχέδιο, που όπως ήταν φυσικό, προκάλεσε σφοδρότατες αντιδράσεις για 3 περίπου μήνες από τη γαλλική κοινωνία και το εργατικό κίνημα. Τελικά, κατόρθωσαν οι Μακρόν-Μπορν να το περάσουν πραξικοπηματικά-όπως συνηθίζει όλο και πιο συχνά τα τελευταία χρόνια-με την χρησιμοποίηση του άρθρου 49 παρ. 3 του γαλλικού Συντάγματος, δηλαδή παρακάμπτοντας τη Βουλή όπου δεν είχε την πλειοψηφία.

Η προσούρα του Κ. Σηφάκη που κυκλοφορούν οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη παρουσιάζει αυτή την αντιδραστική μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού και αναλύει τον αγώνα του γαλλικού εργατικού κινήματος και τη στάση των συνδικαλιστικών και πολιτικών δυνάμεων. Επιπλέον κάνει μια ιστορική αναδρομή στο ζήτημα των συντάξεων στην Γαλλία και όχι μόνο-

μια αναδρομή που έχει μεγάλη σημασία για την καλύτερη κατανόηση του προβλήματος των συντάξεων. Το ζήτημα των συντάξεων όπως και γενικότερα της κοινωνικής ασφάλισης αφορά και τη χώρα μας, επειδή τα τελευταία χρόνια είναι ένας από τους κυριότερους στόχους -αν όχι ο κυριότερος των αντιδραστικών επιθέσεων της αστικής τάξης και των νεοφιλελευθέρων/μνημονιακών κυβερνήσεων. Μάλιστα σύντομα, όπως έχει εξαγγείλει η κυβέρνηση των α(χ)ρήστων του Μητσοτάκη πρόκειται να παρουσιάσει μια μήνη ασφαλιστική/συνταξιοδοτική «μεταρρύθμιση».

Τέλος, στην προσούρα-για την καλύτερη γνώση των γεγονότων- παραθέτουμε και δυο κείμενα για το συνταξιοδοτικό και τον αγώνα των εργαζομένων δυο γαλλικών επαναστατικών οργάνωσεων, της Lutte Ouvrière και της Etincelle, που συμμετείχαν ενεργά στα γεγονότα.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 19 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η ιστορία της οικογένειας του Αμπού Σαντά είναι η συνηθισμένη ιστορία για μια οικογένεια της Γάζας, αλλά και ολόκληρου του παλαιστινιακού λαού. Το 1948 εκδιώχθηκε βίαια από την περιοχή που σήμερα αποκαλείται νότιο Ισραήλ (ή Ισραήλ) για να εγκατασταθεί στον πυκνοκατοικημένο προσφυγικό καταυλισμό Τζαμπαλία των 400 χιλιάδων(!) στην βόρεια Γάζα (ή σε ό,τι απομένει από την Παλαιστίνη ή κάποια γειτονική χώρα). Στις 22 Οκτωβρίου, το Ισραήλ τους ειδοποίησε ότι πρέπει να φύγουν και να μετακινηθούν πιο νότια. Παρότι οι βόμβες στο γκέτο της Γάζας έπεφταν μέρα νύχτα, η οικογένεια αρνήθηκε να εγκαταλείψει το σπίτι της. «Δεν με ενδιαφέρει τίποτε πια» ήταν τα λόγια του 35χρονου Μπασίλ Αμπού Σαντά, ο παππούς του οποίου έφερε την οικογένεια στην Τζαμπαλία. «Αν είναι να πεθάνω ας πεθάνω» ήταν τα λόγια του. Στις 31 Οκτωβρίου οι ισραηλινοί βομβάρδισαν την Τζαμπαλία, πάνω από 400 άνθρωποι σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν, κυρίως γυναίκες και παιδιά. Πιθανόν ανάμεσα σ' αυτούς να είναι και ο Αμπού Σαντά και η οικογένειά του.

Από τα 2,1 εκατ. κατοίκων στην Γάζα, περισσότερα από 1,7 εκατ. προέρχονται από πρόσφυγες που εκδιώχθηκαν ή έφυγαν στη διάρκεια του αραβο-ισραηλινού πολέμου το 1948 από τη γη τους που, στη συνέχεια, ονομάστηκε κράτος του Ισραήλ. Περισσότεροι από 720.000 Παλαιστίνιοι εκτοπίστηκαν σε εκείνη την σύγκρουση, την οποία περιγράφουν ως «Νάκμπα» (καταστροφή στα αραβικά), λέξη την οποία έχει ποινικοποιήσει το Ισραήλ σε μια προσπάθεια να ξεχαστούν τα εγκλήματα του και να ξαναγράψει την ιστορία της περιοχής όπως το συμφέρεται.

Το ίδιο «έργο» έχει παιχτεί πολλές φορές

Το Ισραήλ και οι ιμπεριαλιστές πά-

Όχι στο «Άουσβιτς» του σιωνισμού και του ιμπεριαλισμού

τρωνές του «κατηγορούν» τους ένοπλους Παλαιστίνιους και την Χαμάς (την οποία έχουν ονοματίσει «τρομοκρατική» οργάνωση, όπως κάνουν πάντα για όποιον πάει ενάντια στα συμφέροντά τους) ότι δεν επιτρέπουν στους ομοεθνείς τους να εγκαταλείψουν την βόρεια πυκνοκατοικημένη Γάζα και να μετακινηθούν στο νότιο τμήμα, όπως είναι το πρώτο μέρος του ισραηλινού σχεδίου, που στην πλήρη του ανάπτυξη έχει την οριστική και αμετάκλητη εκδίωξή τους στην Αίγυπτο. Δηλαδή μια δεύτερη Νάκμπα, με ζητούμενο την εθνοκάθαρση και μέσο την γενοκτονία! Έτσι είχε γίνει και το 1948, και τότε οι «οδηγίες» των Ισραηλινών ήταν να μετακινηθούν νοτιότερα στην Γάζα με την υπόσχεση ότι θα επέστρεφαν σε 2-3 βδομάδες — φυσικά δεν επέστρεψαν ποτέ. Έτσι έγινε και από το Νότο και τη Τζάφα και βρέθηκαν σ' ένα στρατόπεδο προσφύγων όπου βρίσκονται ακόμη.

Ο απώτερος σκοπός του Ισραήλ — και σε αυτό έχουν συναινέσει ΗΠΑ και ΕΕ — είναι ο πλήρης εκτοπισμός των Παλαιστίνιων από την γη τους, και αυτό το σχέδιο υλοποιείται με πρόσχημα την εξολόθρευση της Χαμάς. Ο ίδιος ο στόχος της εξαφάνισης της Χαμάς είναι τόσο γενικός και αόριστος που επιτρέπει στη χερσαία εισβολή να διαρκέσει βδομάδες, μήνες, για όσο καιρό η ισραηλινή κοινωνία είναι διατεθειμένη να υποδέχεται νεκρούς από την πολύ σκληρή αντίσταση που συναντούν και θα συναντήσουν τα κατοχικά στρατεύματα εντός της Γάζας, αλλά και στη Δυτική Όχθη. Οι 12.000 Παλαιστίνιοι νεκροί μέχρι τώρα, από τους οποίους η μεγάλη πλειοψηφία είναι γυναίκες,

γέροντες και παιδιά, δεν αποτελούν πρόβλημα για τη Δύση... τι αξίζουν άλλωστε μπροστά στην Σάνι Λουκ.

Τα πάθημα έγινε μάθημα. Οι κάτοικοι της Γάζας δεν σκοπεύουν να προστεθούν στα 6 εκατ. των Παλαιστίνιων που ζουν διωγμένοι στις αραβικές χώρες και τις τέσσερις γωνιές του ορίζοντα, χωρίς κανένα δικαίωμα, ακόμη και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που έχει δημιουργήσει η «πολιτισμένη και ανθρωπιστική» ΕΕ στα σημεία άφιξης μεταναστών όπως τα νησιά Λαμπεντούζα στην Ιταλία, Σάμος, Κως και πολλά άλλα στην Ελλάδα. Και είναι αποφασισμένοι να μη φύγουν, να υπερασπιστούν τα σπίτια και την πατρίδα τους, κάνοντας ό,τι μπορούν απέναντι σ' αυτούς που 75 χρόνια τους κλέβουν τη γη και την ζωή!

Μια πρόσφατη έρευνα που έγινε στις 23 Σεπτεμβρίου στην Γάζα και στην Δυτική Όχθη έδωσε τα εξής αποτελέσματα που διαψεύδουν την χυδαία προπαγάνδα των αργυρώνητων ΜΜΕ-ξαπάτησης. Στο ερώτημα «ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να τερματιστεί η κατοχή και να ιδρυθεί ένα ανεξάρτητο κράτος», η απόλυτη πλειοψηφία, το 53%, επέλεξε τον ένοπλο αγώνα. Μόνο το 24% επέλεξε την ειρηνική αντίσταση και μόλις 20% τις διαπραγματεύσεις. Μάλιστα, το ποσοστό εκείνων που επιλέγουν τον ένοπλο αγώνα στην Δυτική Όχθη (54%) είναι μεγαλύτερο ακόμη κι από το ποσοστό της Γάζας (51%)! Συντριπτικά μεγαλύτερο είναι το ποσοστό εκείνων που επιλέγουν τον δρόμο του ένοπλου αγώνα στην απάντηση πώς θα τερματιστούν οι εποικισμοί!

Νίκη στον αγώνα των Παλαιστίνιων

Αυτοί που στερούν επί 75 χρόνια το αναγνωρισμένο δικαίωμα της Παλαιστίνης να έχει το δικό της κράτος, κατασκευάζουν ένα σκιάχτρο, ότι η Χαμάς δεν αναγνωρίζει το ίδιο το κράτος του Ισραήλ, κι από θύτες παριστάνουν τα θύματα. Μόνο και μόνο για να συνεχίσουν να εφαρμόζουν το σιωνιστικό, επεκτατικό τους σχέδιο, στο όνομα της αυτο-άμυνας και να λυμαινούνται την περιοχή. Η συστράτευση όλων των ηγεσιών της «συλλογικής δύσης» πίσω από τους στόχους του Ισραήλ για να ανακτήσουν το χαμένο έδαφος που έχασαν τα προηγούμενα 20-25 χρόνια και γενικά για εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων, είναι βέβαιο ότι θα αποτύχει, όπως απέτυχε η εκστρατεία τους, του «ελεύθερου κόσμου» στη Ρωσία. Το μόνο που θα κατορθώσουν οι «νέοι σταυροφόροι» είναι να βαθαίνουν το χάσμα που τους χωρίζει από τον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο.

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να κάνουν τον ηρωικό αγώνα των Παλαιστίνιων και δικό τους αγώνα. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει ταχθεί πλήρως στο πλευρό των σιωνιστών και των ιμπεριαλιστών και έχει μετατρέψει τη χώρα μας σε ορμητήριο ενάντια στον παλαιστινιακό λαό. Πρέπει να τους σταματήσουμε με όλα τα μέσα. Με διαδηλώσεις και πορείες, με κάθε είδους βοήθεια. Πρέπει να θυμηθούμε τις παραδόσεις του εργατικού κινήματος, όπως κάνουν: α) Οι άγγλοι εργάτες της πόλης Λέστερ που μπλόκαραν την είσοδο εργοστασίου όπλων ισραηλινών συμφερόντων. β) Στις ΗΠΑ, οι εργαζόμενοι σε ισραηλινή εταιρεία οπλικών συστημάτων που απέκλεισαν τα γραφεία της στο Κέμπριτζ. γ) Στο Βέλγιο, όπου τα συνδικάτα των μεταφορών καλούν τους εργαζόμενους να αρνηθούν κάθε συμμετοχή στη μεταφορά στρατιωτικού εξοπλισμού προς το Ισραήλ.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η οικονομική και εργασιακή ανασφάλεια που προκύπτει από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης ΝΔ και του υπόλοιπου μνημονιακού συρφετού, έχουν οδηγήσει σε σταθερή μείωση των γεννήσεων οδηγώντας σε ιστορικό χαμηλό το 2022. Σύμφωνα με δεδομένα της ΕΛΣΤΑΤ, οι γεννήσεις το 2022 ανήλθαν σε 76.541 καταγράφοντας μείωση κατά 10,3% σε σχέση με το 2021. Ο αριθμός αυτός μειώνεται σταδιακά: το 2010 γεννήθηκαν στη χώρα μας 114.766 παιδιά, το 2016 ο αριθμός αυτός έπεσε στα 92.898 και το 2020 μειώθηκε κι άλλο φτάνοντας στο 84.764. Ενώ οι γεννήσεις μειώνονται, αυξάνονται οι θάνατοι: Το 2010 έχασαν τη ζωή τους 109.084 άνθρωποι, το 2016 έφτασαν 118.788, το 2020 έφτασαν 131.025, και το 2022 οι θάνατοι ανήλθαν σε 140.801. Η διαφορά ανάμεσα στον αριθμό των γεννήσεων και των θανάτων το 2022 διαμορφώθηκε στο 83,89%, κάτι που σημαίνει ότι υπήρξαν σημαντικά περισσότεροι θάνατοι από γεννήσεις της αρχικής του αρχικού πληθυσμού.

Οι άθλιες εργασιακές συνθήκες που επιβάλλουν οι αντεργατικές πολιτικές των Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων έχουν οδηγήσει σε αύξηση των εργατικών ατυχημάτων. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τη Eurostat το 2021 σχεδόν όλοι οι τομείς της Ευρωπαϊκής οικονομίας σημείωσαν αύξηση στον αριθμό των καταγεγραμμένων εργατικών ατυχημάτων σε σύγκριση με το 2020. Συγκεκριμένα αυξήθηκε κατά 151 χιλιάδες ή κατά 6% ο συνολικός αριθμός των μη θανατηφόρων εργατικών ατυχημάτων στην Ευρωπαϊκή Ένωση (Ε.Ε.) το 2021 ανερχόμενος στα 2,88 εκατομμύρια. Τα ατυχήματα που οδήγησαν σε μόνιμη ανικανότητα προς εργασία ήταν 136.290 το 2021 και τα θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα που καταγράφει η Eurostat ανέρχονται στα 3.347. Η Ελλάδα κατέγραψε σημαντική αύξηση των εργατικών ατυχημάτων στα 4.498 το 2021 έναντι 3.997 το 2020, μια αύξηση κατά 12,1%, δηλαδή διπλάσια του μέσου όρου της ΕΕ.

Πάνω στους χιλιάδες νεκρούς από την όξυνση της επίθεσης του Ισραήλ στην Παλαιστίνη, οι βιομηχανίες όπλων αυξάνουν τα κέρδη τους. Δύο μέρες μετά την αντεπίθεση της Χαμάς κατά του Ισραήλ, οι μετοχές των αμερικανικών αμυντικών εταιρειών κατέγραψαν κέρδη σχεδόν 30 δισ. δολαρίων. Εβδομαδιαία άνοδο μεγαλύτερη του 10% σημείωσε ο μετοχικός τίτλος του μεγαλύτερου προμηθευτή όπλων της υφελίου Lockheed Martin, που πέρυσι είχε έσοδα σχεδόν 66 δισ. δολάρια και συμβάσεις 45,7 δισ. με το αμερικανικό υπουργείο Άμυνας. Οι Raytheon Technologies Corporation και Boeing, η δεύτερη και η τρίτη μεγαλύτερη παραγωγός όπλων του πλανήτη -με πωλήσεις 67 και 66,6 δισ. δολαρίων η κάθε μία- είδαν τις μετοχές τους να ανεβαίνουν 4% και 6,1%. Οι παγκόσμιες στρατιωτικές δαπάνες έφτασαν πέρυσι τα 2,24 τρισ. δολαρίων, ποσό που ισοδυναμεί με το 2,2% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Από αυτά, τα 577 δισ. δολάρια κατευθύνθηκαν πέρυσι για την αγορά οπλικών συστημάτων και κατέληξαν στην πλειονότητά τους στα ταμεία των κολοσσών της αμυντικής βιομηχανίας και στα πορτοφόλια των μετόχων τους.

Μίνι Ασφαλιστικό Βαριά φορολογία στους συνταξιούχους για το «δημόσιο καλό»

Εντός του Νοέμβρη αναμένεται να κατατεθεί προς ψήφιση στη Βουλή το νομοσχέδιο με τίτλο «Αναμόρφωση Επαγγελματικής Ασφάλισης και Εξορθολογισμός της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας» — μέχρι και ο τίτλος τρομάζει! Το νέο μίνι ασφαλιστικό του Άδωνι είναι ένα συμπλήρωμα στο ασφαλιστικό του Βρούτση που δεν άλλαξε ούτε μια τελεία από το έκτρωμα Κατρούγκαλου (που προεκλογικά πάντα έλεγαν ότι θα τον καταργήσουν). Αντιθέτως, το θωρακίζει πολιτικά, νομικά, και το επεκτείνει ώστε να πάρει μια μορφή ασφαλιστικού τύπου που θα αποφεύγονται τυχόν «δικαστικά ατυχήματα», θα βαθιάει η αντεργατική επίθεση και θα μετατραπεί η κοινωνική ασφάλιση σε ατομική/ιδιωτική υπόθεση του καθενός. Ο βασικός στόχος τους, που απορρέει από μνημονιακές δεσμεύσεις, ήταν και είναι η συνολική συνταξιοδοτική δαπάνη ως ποσοστό του ΑΕΠ να μειωθεί από 17,3% το 2016 στο 14% το 2020, στο 13% το 2025 και στο 12,5% το 2030!

Τα πιο σημαντικά σημεία του ασφαλιστικού είναι:

Το τυράκι για τους συνταξιούχους που δεν έχουν πάρει αύξηση λόγω της προσωπικής διαφοράς: Πρόκειται για περίπου 750.000 συνταξιούχους με προσωπική διαφορά πάνω από 10 ευρώ και συντάξεις έως 1.600 ευρώ, που, όπως και το 2023, έτσι και το 2024 δεν θα πάρουν αύξηση, εξαιτίας της ύπαρξης προσωπικής διαφοράς στις συντάξεις τους. Η κυβέρνηση για μια ακόμη χρονιά αντί να καταβάλει αντίστοιχες αυξήσεις (που φυσικά θα έπρεπε να κάνει σε όλους τους εργαζόμενους και συνταξιούχους λόγω και της καλπάζουσας ακρίβειας), επιλέγει τη λύση του έκτακτου εφάπαξ επιδόματος, το οποίο μάλιστα είναι σημαντικά χαμηλότερο από το περσινό, αφού και το ποσοστό της αύξησης για το επόμενο έτος θα είναι της τάξης του 3%, έναντι 7,75% το 2023! Το επίδομα θα κυμαίνεται από 100 έως 200 ευρώ. Συγκεκριμένα, οι συνταξιούχοι με μηνιαίο ύψος σύνταξης έως 700 ευρώ, θα λάβουν ενίσχυση 200 ευρώ, από 700,01 έως 1.100 ευρώ, θα λάβουν ενίσχυση 150 ευρώ, ενώ όσοι έχουν μηνιαίο ύψος συντάξεων από 1.100,01 έως 1.600 ευρώ, θα λάβουν ενίσχυση 100 ευρώ.

Επιπλέον, **το θέμα της αναμόρφωσης του θεσμού της επαγγελματικής ασφάλισης κυρίως ως προς το σκέλος της φορολόγησης των εφάπαξ και των συντάξεων που δίνονται, χτυπάει αρχικά 63.000 ασφαλισμένους στα Ταμεία Επαγγελματικής Ασφάλισης (ΤΕΑ).** Πρόκειται για ταμεία που έχουν προκύψει μεταξύ συμφωνίας εργαζομένων - εργοδοτών με καλύτερους όρους στο ασφαλιστικό καθεστώς, μάλιστα ενσωματωνόταν και σε ΣΣΕ. Οι αλλαγές αφορούν επιπλέον και όσους συμμετέχουν σε κάποιο ομαδικό ασφαλιστήριο συμβόλαιο ιδιωτικής εταιρείας, καθώς επίκειται να εξομοιωθούν οι όροι και οι προϋποθέσεις λειτουργίας των ΤΕΑ και των ομαδικών συμβολαίων. Το νομοσχέδιο προβλέπει κλιμακωτή φορολόγηση των παροχών των ΤΕΑ, ανάλογα με τα χρόνια ασφάλισης κάθε ασφαλισμένου: Για 0-5 έτη ασφάλισης, προβλέπεται 20% φορολόγηση για τα εφάπαξ και 10% για τη σύνταξη, για 6-15 έτη ασφάλισης, προβλέπεται 15% φορολόγηση για τα εφάπαξ και 7,5% για τη σύνταξη, για 16-25 έτη ασφάλισης, προβλέπεται 10% φορολόγηση για τα εφάπαξ και 5% για τη σύνταξη

και για 26 έτη ασφάλισης και άνω προβλέπεται 5% φορολόγηση για τα εφάπαξ και 2,5% για τη σύνταξη. Όπως αναφέρουν σε κοινή τους ανακοίνωση τα Διοικητικά Συμβούλια των Αντιπροσωπευτικών Συλλόγων Εργαζομένων EUROBANK και ALPHA BANK: «Οι εργαζόμενοι-ασφαλισμένοι στα ΤΕΑ κινδυνεύουν να εγκλωβιστούν σε ένα ασφαλιστικό καθεστώς με δυσμενέστερους όρους από το αρχικό που είχαν επιλέξει, μετά από μονομερή παρέμβαση του Κράτους που δεν συμμετέχει στην χρηματοδότηση αυτών των Ταμείων, ούτε επικαλείται λόγους βιωσιμότητάς τους, για να δικαιολογήσει την εκ μέρους του παραβίαση της συνταγματικής προστατευόμενης συμβατικής ελευθερίας εργοδοτών και εργαζομένων ... Η επιχειρούμενη εξίσωση (προς τα κάτω) των ΤΕΑ, με τις ιδιωτικές Ασφαλιστικές Εταιρείες παραβιάζει τις αρχές του ανταγωνισμού σε βάρος των ΤΕΑ, γιατί εκτός των άλλων οι Ασφαλιστικές Εταιρείες είναι σε θέση να επιλέξουν το πρόσωπο του αντισυμβαλλόμενου και άρα να αρνηθούν να συμβληθούν αν αυτό παρουσιάζει ασφαλιστικό κίνδυνο (ηλικία, ασθένεια κ.λπ.). Αυτή η δυνατότητα δεν υπάρχει στα ΤΕΑ». Και καταλήγουν πως «η θέσπιση φορολογικών κινήτρων - για όλους αυτούς τους λόγους - ήταν το αντιστάθμισμα για την ίδρυση και λειτουργία των ΤΕΑ, ενός θεσμού που άρχισε να “ανθίζει” και τώρα με κυβερνητική υπαιτιότητα κινδυνεύει να “μαραθεί” πρόωρα».

Οι 32.000 καταγεγραμμένοι εργαζόμενοι συνταξιούχοι θα δουν την κατάργηση της περικοπής του 30% της σύνταξης. Όμως θεσπίζεται ένας μη ανταποδοτικός πόρος υπέρ e-ΕΦΚΑ(!), ο οποίος για τους μισθωτούς εργαζόμενους συνταξιούχους θα ισούται με το 10% επί των ασφαλιστέων αποδοχών τους και για τους μη μισθωτούς εργαζόμενους συνταξιούχους με το 50% επί της επιλεγείσας ασφαλιστικής κλάσης για κύρια σύνταξη. Θεσπίζεται, επίσης, ετήσιο πλαφόν του πόρου που δεν μπορεί να υπερβαίνει το 12πλάσιο της εθνικής σύνταξης. Στην πράξη, εάν η καταβολή του συνόλου της σύνταξης αυξήσει το εισόδημα, θα οδηγήσει τον φορολογούμενο σε μεγαλύτερη φορολογική κλίμακα και σε μεγαλύτερες περικοπές ή θα τον οδηγήσουν στην ανασφάλιστη εργασία.

Πέφτει τσεκούρι σε συνολικά 900.000 δικαιούχους κοινωνικών επιδομάτων, καθώς και όσους ανασφάλιστους έχουν μεν ΑΜΚΑ, δεν είναι όμως «ενεργοί», δεν έχουν δηλαδή νόμιμη κατοικία στη χώρα μας. Αυτό στην πράξη αφήνει εκτός δωρεάν υγειονομικής κάλυψης αφενός μετανάστες που εργάζονται ανασφάλιστοι στη χώρα, ακόμη και Έλληνες που μετανάστευσαν στο εξωτερικό και επιστρέφουν στην χώρα για οποιοδήποτε προσωρινό λόγο.

Παρότι ανοίγεται ο δρόμος ακόμα περισσότερο για τις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες, αφού οι υπερφορολογήσεις αρχίζουν να γίνονται δυσβάσταχτες, καθώς και η ατομική ευθύνη του κάθε ασφαλισμένου να βρει τρόπο να ανταπεξέλθει, η κυβέρνηση Μητσοτάκη κάνει το μαύρο άσπρο, καθώς μας ενημερώνει ότι με αυτό το νομοσχέδιο μεγάλος κερδισμένος είναι το Δημόσιο και κατ'επέκταση το σύστημα υγείας, καθώς θα περιοριστεί η κατασπατάληση χρημάτων...

Τα ασφαλιστικά νομοσχέδια σε όλες τις δυτικές χώρες (όπως το έκτρωμα του Μακρόν), έτσι και τα νομοσχέδια Κατρούγκαλου - Βρούτση - Άδωνι σκοπεύουν να μας δώσουν μια τιποτένια σύνταξη μόνο όταν θα είμαστε με το ένα πόδι στον τάφο. Πρέπει να βάλουμε τέλος στην απογοήτευση και τις «ατομικές λύσεις», που έχουν επιτρέψει σε αυτή και την προηγούμενη κυβέρνηση να τσακίσουν το βιοτικό επίπεδο και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Να οργανωθούμε και να αντισταθούμε!

επίκαιρα...

Νίκη στα Λιπάσματα και στη Μαλαματίνα είναι νίκη όλης της εργατικής τάξης

Δικαίωση για τους αγώνες των εργαζόμενων στη Μαλαματίνα και στα Λιπάσματα Καβάλας αποτελούν οι δικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν. Η πρόσφατη απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης έκρινε άκυρες και παράνομες τις προσλήψεις στις οποίες προχώρησε η ιδιοκτησία της εταιρείας Μαλαματίνα, με σκοπό να δημιουργήσει απεργοσπαστικό μηχανισμό και να συνεχίσει τη λειτουργία της, την ώρα που οι εργαζόμενοι βρίσκονταν έξω από τις εγκαταστάσεις του εργοστασίου σε νόμιμη απεργία διαμαρτυρούμενοι για τις μεθοδεύσεις της ιδιοκτησίας, διεκδικώντας επαναπρόσληψη όσων απολύθηκαν και τήρηση των συμφωνηθέντων, προστατεύοντας στην ουσία όσα θεσπίζει η νομοθεσία. Την ίδια ώρα, οριστικά άκυρες κρίθηκαν από το Εφετείο οι 180 απολύσεις του 2021 στα Λιπάσματα Καβάλας, που ήταν και οι πρώτες ομαδικές απολύσεις που έγιναν ποτέ στη χώρα με βάση το νόμο Χατζηδάκη.

Το Εφετείο έκρινε παράνομη και καταχρηστική την απόλυσή τους και διατάσσει να επιστρέψουν στην εργασία τους, να πληρωθούν τους μισθούς που έχουν χάσει, αλλά και να αποζημιωθούν για ηθική βλάβη.

Οι νίκη αυτή δείχνει ότι τίποτα δεν μας σταματά όταν παλεύουμε ενωμένοι και αποφασισμένοι μέχρι την τελική νίκη. Η νίκη αυτή μας αφορά όλους! Με την οργάνωση και την αλληλεγγύη μας μπορούμε να νικήσουμε στο δρόμο τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, τους μπράβους της κυβέρνησης και των εργοδοτών. Να βάλουμε ένα φρένο επιτέλους στην ακραία εκμετάλλευση και εξαθλίωσή μας από την κυβέρνηση και του εργοδότες.

Κανένα σπίτι στα χέρια των funds!

Στο σφυρί βγάζει η DoValue, Τετάρτη 1η Νοεμβρίου, την πρώτη και μοναδική κατοικία 83χρονης καρκινοπαθούς, ενώ δεν έχουν τηρηθεί ούτε οι νομικές τυπικές προϋποθέσεις.

Ο πλειστηριασμός προχωράει με fast track διαδικασίες παρά το γεγονός ότι έχει αποσταλεί εξώδικο, με το οποίο η επενδυτική εταιρεία ενημερώνεται για τις σοβαρότατες πλημμέλειες στη διαδικασία, καθώς κατάσχεση έχει απορριφθεί από το Κτηματολόγιο και δεν έχει γίνει εγγραφή της κατάσχεσης. Επίσης, η ηλικιωμένη καρκινοπαθής έχει ήδη ενημερώσει με εξώδικη δήλωση, ότι εκκρεμεί αίτησή της ως ευάλωτο φυσικό πρόσωπο και ότι ο πιστωτής όφειλε να αναμένει την έκβαση της αίτησης. Η παράκαμψη της νομικής οδού είναι που ουσιαστικά καθιστά παράνομο τον πλειστηριασμό, σύμφωνα με τον δικηγόρο της 83χρονης.

Σημειώνεται ότι η αξία της πρώτης κατοικίας της - διαμέρισμα φιλέτο - στο Κουκάκι, (μια περιοχή που τα τελευταία χρόνια έχει μετατραπεί σε νούμερο ένα περιοχή βραχυχρόνιας μίσθωσης) εκτιμήθηκε στα 170.000 ευρώ, παρόλ' αυτά πλειστηριάζεται για τμήμα της οφειλής της και κοστολογείται στα 24.000 ευρώ.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ενώ, την ίδια στιγμή, χαρίζει εκατομμύρια σε τράπεζες και εργοδότες με μηδενικές φορολογίες και παχυλές κρατικές ενισχύσεις, αλλά και ασυλία σε τραπεζίτες, πετάει στο δρόμο συνταξιούχους, αρρώστους, εργαζόμενους και φτωχούς. Ήδη είναι αναρτημένοι σχεδόν 170.000 πλειστηριασμοί, ενώ η απόφαση επηρεάζει πάνω από 700.000 δανειολήπτες, οι οποίοι δεν θα έχουν την παραμικρή προστασία απέναντι στα αδηφάγα αρπακτικά του κεφαλαίου.

Το φρένο στις τράπεζες και στα κοράκια των funds, δεν θα έρθει με ευχολόγια αλλά με ριζοσπαστικές λύσεις. Πρέπει με όλες μας τις δυνάμεις, να παλέψουμε ενάντια στους πλειστηριασμούς. Σε κάθε γειτονιά και χώρο δουλειάς να δημιουργήσουμε επιτροπές, εστίες αντίστασης και αγώνα. Να διεκδικήσουμε μια ζωή με δικαιώματα και αξιοπρέπεια για όλους.

ΟΛΜΕ: Οι αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης Προέδρων ΕΛΜΕ βήμα πίσω στον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση

Το Σάββατο 21/10 στη Γενική Συνέλευση των Προέδρων των ΕΛΜΕ, η πρόταση για απεργία - αποχή από την εσωτερική/εξωτερική αξιολόγηση της σχολικής μονάδας δεν συγκέντρωσε το απαιτούμενο από το καταστατικό ποσοστό του 66,6% αλλά το ποσοστό του 55% (41 υπέρ από τις 75 ΕΛΜΕ) και δεν υπερψηφίστηκε.

Οι δυνάμεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ) έναν χρόνο πριν χρησιμοποίησαν τα «ενιαία κείμενα» για να σταματήσουν την απεργία - αποχή από την αξιολόγηση. Σήμερα βρήκαν νέο συνοδοιπόρο σ' αυτό τον αντιδραστικό δρόμο την ΑΣΕ - ΠΑΜΕ, που όλο και περισσότερο απομακρύνεται από την λογική της απεργίας - αποχής και βοήθησε να υπερψηφιστεί με ποσοστό 57,3% (43 υπέρ από τις 75 ΕΛΜΕ) η πρόταση των «ενιαίων κειμένων» της ΟΛΜΕ, στη ΓΣ των προέδρων.

Είναι φανερό ότι η αξιολόγηση δεν προχώρησε όπως θα επιθυμούσε το ΥΠΑΙΘΑ. Η ΟΛΜΕ υιοθέτησε την στρατηγική των «ενιαίων κειμένων» σε μια προσπάθεια δι-

ευκόλυνσης της κυβέρνησης γιατί έτσι δέχεται τη λογική συμμετοχής στην αξιολόγηση, την εξοικείωση με όλο πλαίσιο της αξιολόγησης, την εμπέδωση μιας κουλτούρας αξιολόγησης.

Στον αντίποδα της παραπάνω λογικής, η Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης, μετά από απόφαση που πήρε σε ΓΣ, προστίθεται στο μέτωπο των ΕΛΜΕ που βρίσκονται σε απεργία - αποχή από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας.

Ανακοίνωση της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών στην Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης:

Ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση συνεχίζεται: Συμμετέχουμε μαζικά στην απεργία - αποχή από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας

22/10/23

Στη Γενική Συνέλευση της Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης που πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 18/10/23 στην ΕΔΟΘ, αποφάσισε να προκηρύξει η ΕΛΜΕ μας απεργία - αποχή από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Ταυτόχρονα, έγινε προσπάθεια διεύρυνσης

του μετώπου με τις άλλες ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ που έχουν ήδη πάρει απόφαση απεργίας - αποχής ως μέτρο πίεσης της ΟΛΜΕ να προκηρύξει ξανά απεργία - αποχή από την αξιολόγηση, για να καλυφτούν οι συνάδελφοι σε όλη τη χώρα.

Καταψηφίσαμε τα Ενιαία Κείμενα που αποφάσισε το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ και επιμεινουμε στην απεργία - αποχή από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Τα «ενιαία κείμενα» που επέλεξε η πλειοψηφία του ΔΣ της ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ με την ανοχή της ΑΣΕ/ΠΑΜΕ) δεν συνεχίζουν τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση, αλλά δημιουργούν κουλτούρα αξιολόγησης, δεν αποφεύγουν την κατηγοριοποίηση των σχολείων όπως ευαγγελίζονται και, σε ένα περιβάλλον ήδη μεγάλου γραφειοκρατικού φόρτου μέσα στα σχολεία, επιβαρύνουν τους συναδέλφους με ακόμη περισσότερη άχρηστη γραφειοκρατία.

Αντίθετα, η απεργία - αποχή από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας αποδείχθηκε ένα δυνατό όπλο στον αγώνα των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση που, χωρίς αμφιβολία, έφερε σε πολύ δύσκολη θέση το υπουργείο Παιδείας και την ίδια την κυβέρ-

νηση. Τους ανάγκασε να καταφύγουν στον αυταρχισμό με απειλές για πειθαρχικά, στέρξη μισθού, αποκλεισμό από διεκδίκηση θέσεων Στελεχών Εκπαίδευσης. Τίποτα απ' αυτά βέβαια δεν έγινε. Τους ανάγκασε ακόμα να οδηγήσουν τις ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ) στα δικαστήρια, για να βγάλουν την απεργία - αποχή παράνομη. Όμως και πάλι δεν κατάφεραν να κάμψουν το κύμα αντίστασης, μέχρι που οι δυνάμεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ, ΠΕΚ) αποφάσισαν να ξεπουλήσουν την απεργία αποχή από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και να ταχτούν εναντί της.

Ο νέος υπουργός Παιδείας κ. Πιερρακάκης ξεκαθάρισε ότι ως προς το θέμα της αξιολόγησης και όχι μόνο γι' αυτό, θα συνεχίσει την ίδια αντιεκπαιδευτική, αντεργατική πολιτική πατώντας πάνω στο πολύ πυκνό έργο της προκατόχου του. Τι θα γίνει από εδώ και πέρα εξαρτάται από εμάς, αν θα επιμεινουμε στις δικές μας αντιστάσεις και αγώνες ενάντια στην αξιολόγηση, αγώνες υπεράσπισης του Δημόσιου και Δωρεάν Σχολείου, γιατί με την αξιολόγηση θέλουν να επιβάλλουν την πλήρη ιδιωτικο-

ποίησή του.

Η κρίσιμη συμμετοχή των συναδέλφων στην συνέλευση της περασμένης Τετάρτης έφερε ένα αποφασιστικό πρώτο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση, με την απόφαση για προκήρυξη από την Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης, απεργίας - αποχής από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, που μαζί με τις ήδη υπάρχουσες αποφάσεις, για αποχή από συντονιστές, μέντορες και ατομική αξιολόγηση, θα δίνει τη δυνατότητα στους συλλόγους διδασκόντων να αρνηθούν το σύνολο της αξιολόγησης. Να αρνηθούν τη λειτουργία του σχολείου σαν επιχείρηση που σε ένα ανταγωνιστικό περιβάλλον θα αναζητούν μαθητές πελάτες και πόρους για να επιβιώσουν.

Περιμένουμε η Α' ΕΛΜΕ να κάνει το συντομότερο δυνατό τις απαραίτητες ενέργειες (εξώδικο προκήρυξης απεργίας - αποχής κ.ά.) και να ανακοινώσει άμεσα την έναρξη ισχύος της απεργίας - αποχής από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας.

■ *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών στην Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης*

Πανελλαδικό διήμερο συζητήσεων ΣΣΠ

Οργανώνουμε την αντεπίθεσή μας – Με ένα επαναστατικό φοιτητικό κίνημα

Οσο η παγκόσμια οικονομική κρίση βαθαίνει, τα σπασμένα πληρώνουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία. Η χερσαία επίθεση του Ισραήλ στην Γάζα στις 27/10 με τις ευχές ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, σημαίνει ένα βήμα μπροστά στην γενίκευση του πολέμου. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη σέρνει τη χώρα στο μακελειό. Όλα αυτά προσπαθούν να επιβάλουν ως κανονικότητα με την βία για να μην «κουνηθεί φύλλο». Η αστυνομοκρατία στις σχολές έχει γίνει καθεστώς — η πρόσφατη εισβολή της συμμορίας της ΕΛΑΣ στο ΕΜΠ, για την εκκένωση κατειλημμένου χώρου, αποτελεί τρανό παράδειγμα. Ονειρεύονται ένα αυταρχικό κράτος χωρίς δικαιώματα για εργαζόμενους και νεολαία.

Μέσα στην παρακμή και σήψη του ελληνικού καπιταλισμού, νέες περικοπές στις δημόσιες και κοινωνικές δαπάνες απαιτεί ξανά η ΕΕ. Αυτό σημαίνει νέα σειρά επιθέσεων, που θα επιφέρουν το τελειωτικό χτύπημα στην δημόσια-δωρεάν Παιδεία. Ήδη βλέπουμε να εφαρμόζονται αμέτρητες αντι-εκπαιδευτικές διατάξεις της Κεραμέως από την προηγούμενη 4ετία (ΕΒΕ, συγχωνεύσεις τμημάτων, Συμβούλια Ιδρύματος, αξιολογήσεις, διαγραφές, κατάργηση ασύλου κ.λπ.).

Η επίθεση καλπάζει. Ο Πιερρακάκης σήμερα, επιχειρεί την κατάργηση του άρθρου 16 του Συντάγματος μέχρι το τέλος του έτους. Οι

χυδαίες δηλώσεις του μιλάνε από μόνες τους: «Η αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος και η αντικατάστασή του από ένα νέο, ήταν και παραμένει πάγια θέση της Νέας Δημοκρατίας. Δεν μπορεί να έχουμε μια διεθνή ιδιαιτερότητα απαγόρευσης και κρατικό μονοπώλιο στην εκπαίδευση» — σα να μην έχουμε ζήσει δεκαετίες τώρα το καταστροφικό αποτέλεσμα των ιδιωτικοποιήσεων! Βάσει του άρθρου 28 του Συντάγματος περί «δικρατικών» συμφωνιών, ανοίγουν την πίσω πόρτα για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων ως παραρτήματα αντίστοιχων ιδιωτικών κολλεγίων του εξωτερικού. Όσο τα δημόσια ΑΕΙ θα ρημάζουν στην υποχρηματοδότηση, τα ιδιωτικά και τα κολλέγια θα επιχορηγούνται με ζεστό κρατικό χρήμα. Θέλουν να μετατρέψουν την δημόσια-δωρεάν Παιδεία σε «αγορά υπηρεσιών και προγραμμάτων κατάρτισης», ώστε κάθε φοιτητής-πελάτης να αγοράζει, ότι αντέχει η τσέπη του, χωρίς εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα. Παράλληλα, βάζοντας δίδακτρα στα μεταπτυχιακά και ξεπουλώντας σε ιδιώτες (μέσω συμπράξεων/ΣΔΙΤ) την φοιτητική μέριμνα, δημιουργούν πεδία κερδοσκοπίας και αρπαγής μέσα στα πανεπιστήμια. Σε εξέλιξη βρίσκεται και η δημιουργία ψηφιακών φροντιστηρίων. Με άλλα λόγια η υποκατάσταση του μαθήματος στο σχολείο, σε μάθημα πίσω από οθό-

νες!

Σε όλα αυτά, το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα δεν έχει δώσει ηχηρή απάντηση. Παρά κάποιες επιμέρους νίκες (όπως η αναβολή επ' αόριστον της εγκατάστασης της ΟΠΠΠ στις σχολές), αυτές έμειναν ανολοκλήρωτες. Η νεολαία συμμετέχει σε μαζικές κινητοποιήσεις αλλά αυτό γίνεται κυρίως χωρίς ζωντανές διαδικασίες φοιτητικών συλλόγων. Το φοιτητικό κίνημα έχει έναν ακολουθητικό χαρακτήρα στις κομβικές αυτές αλλαγές και επιθέσεις. Έτσι, δεν μπορούμε να πούμε ότι αντιστρέφεται το κλίμα υποχώρησης, χαλάρωσης των ουσιαστικών δεσμών των φοιτητών με τους συλλόγους, το κίνημα, τους αγώνες, ΠΚΣ/ΚΝΕ και ΕΑΑΚ έχουν σημαντικές ευθύνες για τον εκφυλισμό των διαδικασιών του κινήματος. Γι' αυτό οι φοιτητές δεν βλέπουν τους συλλόγους σαν ένα χώρο έκφρασης, οργάνωσης και διεκδίκησης.

Υπό αυτές τις συνθήκες πραγματοποιήθηκε στις 21-22 Οκτωβρίου, το Πανελλαδικό Διήμερο συζητήσεων της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης (ΣΣΠ) στο Γεωπονικό. Συμμετείχαν αγωνιστές από τις 4 πόλεις που παρεμβαίνουμε (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάννεννα, Πάτρα). Η διαδικασία αποτελεί ορόσημο της επέμβασής μας, όπως και κάθε χρόνο. Περισσότερο, αποτελεί σημαντικό εργαλείο για κάθε φοιτητή και νέο, ώστε

να ανταποκριθούμε στις αυξημένες ανάγκες που ορθώνονται μπροστά μας. Οι συζητήσεις αφορούσαν στα εξής: α) Πολιτική και οικονομική κατάσταση. Επίθεση στην εκπαίδευση. β) Κατάσταση του φοιτητικού κινήματος. Απολογισμός και σχεδιασμός της ΣΣΠ. γ) Δομή, λειτουργία, οικοδόμηση της ΣΣΠ. Οι συζητήσεις ήταν πλούσιες σε συμμετοχή και περιεχόμενο. Ενισχύθηκαν, μάλιστα, από τοποθέτηση παλαιστίνιου αγωνιστή για τις ρίζες του παλαιστινιακού ζητήματος και το καθήκον του ελληνικού λαού να αγωνιστεί ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη. Συνολικά, ανταλλάχθηκαν σημαντικές εμπειρίες, έγιναν πολλές τοποθετήσεις από το σύνολο των αγωνιστών. Έτσι, μεταφέρθηκε καλά η εικόνα για την κατάσταση στις διάφορες πόλεις και σχολές. Ιδιαίτερα σημαντική ήταν επίσης η νεαρή ηλικιακή σύνθεση της παράταξης, που ανοίγει μεγαλύτερες δυνατότητες για την διεύρυνση και ενδυνάμωσή της.

Από την συγκεκριμένη διαδικασία η παράταξη στο σύνολό της είναι ευθυγραμμισμένη. Όλοι οι αγωνιστές έχουμε κατανοήσει, με την ανάλυση μας, το βάθος και τον χαρακτήρα της επίθεσης στα δικαιώματά μας. Πολύ περισσότερο έχουμε κατανοήσει την αναγκαιότητα να αναδειχθεί μια επαναστατική δύναμη, που θα οδηγήσει στην ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του Φοιτητικού Κινήματος. Ένα

φοιτητικό κίνημα που θα παλέψει για την ίδια του την ύπαρξη και θα ριχθεί στην μάχη ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Η ΣΣΠ παλεύει προς αυτή την κατεύθυνση με όλες τις δυνάμεις. Στόχος μας η δημιουργία εστιών αγώνα σε κάθε σχολή που παρεμβαίνουμε πανελλαδικά. Η επέμβαση μας στα Πάννεννα αποτελεί ένα τέτοιο παράδειγμα. Εκεί έχει φανεί έκδηλα το στίγμα της πολιτικής μας: επανενεργοποιήσαμε και κινητοποιήσαμε φ. συλλόγους. Στα Τέμπη οργανώσαμε συνλεύσεις και καταλήψεις καταλήγοντας στην συγκρότηση Συντονιστικού Γενικών Συνελεύσεων. Καταφέραμε να δημιουργήσουμε ένα ξεχωριστό κέντρο αγώνα που διαχωρίστηκε πολιτικά από τις αποπροσανατολιστικές και εκλογικιστικές δράσεις της ΠΚΣ/ΚΝΕ. Η ενίσχυση-οικοδόμηση της παράταξής μας, είναι απαραίτητη, για να αλλάξουμε τους συσχετισμούς υπέρ μιας επαναστατικής πολιτικής. Αυτό είναι αναγκαίο βήμα που πρέπει να ξεπεράσει το φοιτητικό κίνημα, τα προβλήματα που εμφανίζονται σήμερα, και να προταχθεί ένας αγώνας διάρκειας απέναντι στις βάνουσες αντιεκπαιδευτικές-αντιλαϊκές επιθέσεις, στις νεοφιλεύθερες πολιτικές αλλά και συνολικά στο καπιταλιστικό σύστημα.

■ *Τάσος Π.*

ΕΞελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ

Αθλιότητα και συγκρούσεις των επαγγελματιών του κομματικού μηχανισμού

Αμέσως μετά την εκλογή του, ο Στέφανος Κασσελάκης δεν παρέλειψε να δώσει τα διαπιστευτήριά του στη Γενική Συνέλευση του ΣΕΒ όπου με την ομιλία του φρόντισε να αποδομιονοποιήσει τη λέξη κεφάλαιο, να πει ότι το κεφάλαιο είναι «εργαλείο» για την «ευημερία» και για τη «μείωση των κοινωνικών ανισοτήτων»! Είπε επίσης ότι οι εργάτες είναι «συνεργάτες» του εργοδότη και αν πληρώνονταν με μετοχές θα «έβαζαν πλάτη» για την επιτυχία της επιχείρησης. Μάλλον δεν «ξέχασε» καθόλου αυτά που έλεγε χρόνια πριν, όταν θαύμαζε τον Μητσοτάκη και απαιτούσε περισσότερες απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων και μεγαλύτερες μειώσεις μισθών.

Αμέσως μετά την εκλογή του ο Κασσελάκης, και μετά τα άσχημα αποτελέσματα των αυτοδιοικητικών εκλογών, έδωσε δείγματα γραφής και για την «εσωτερική δημοκρατία» στο κόμμα του με την παραπομπή για διαγραφή του Στέφανου Τζουμάκα και των Νίκου Φίλη, Πάνου Σκουρλέτη και Δημήτρη Βίτσα. Διαγραφές που θα ολοκληρωθούν στην Κ.Ε. στις 11/11.

Οι προς διαγραφή, από την άλλη, ξεσπάθωσαν στα τηλεοπτικά παράθυρα, με τον Στέφανο Τζουμάκα να δηλώνει ότι ο Κασσελάκης «είναι ο νικητής των εκλογών, αλλά θα κριθεί αν μπορεί να ηγηθεί», και ότι εκμεταλλεύτηκε «την κρίση ηγεσίας και την κρίση πολιτικής» που δημιουργήθηκε στον ΣΥΡΙΖΑ μετά την παραίτηση Τσίπρα για να μπει στο κόμμα.

Πρόεβλεψε δε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα μείνει ενωμένος. Ο Νίκος Φίλης ανακάλυψε ότι «αυτά που συμβαίνουν στον ΣΥΡΙΖΑ προκαλούν έναν εκφυλισμό και μια γελοιοποίηση του κόμματος» και ότι το κόμμα οδηγείται στη διάλυση. Επισήμανε δε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ προχωρά στη «μετάλλαξη και τη μετακόμιση από την Αριστερά σε άλλους πολιτικούς χώρους». Στον ίδιο τόνο Σκουρλέτης και Βίτσας ανακάλυψαν και αυτοί τη «μετάλλαξη» του κόμματος με τον πρώτο να δηλώνει: «Ως κόμμα ο ΣΥΡΙΖΑ, βάσει τις αποφάσεις του τελευταίου συνεδρίου βεβαίως είναι Αριστερά. Δεν ξέρω αν η σημερινή ηγεσία είναι Αριστερά ή επιδιώκει – όχι ο κ. Κασσελάκης – να δημιουργήσει ένα όνομα πολιτικό και να δρέψει τα αγαθά της πολιτικής παρουσίας» και ο δεύτερος να αναρωτιέται για τον Κασσελάκη: «Δεν ξέρω αν ξέρει πού βρίσκεται, τι διεκδίκησε και αν ξέρει πού έχει εκλεγεί».

Στον αντίποδα η Θεοδώρα Τσάκρη τόνισε ότι οι διαγραφές «πρέπει να προχωρήσουν χωρίς δισταγμό». Ο Ευκλείδης Τσακαλώτος στην Κ.Ο. τόνισε ότι «ενότητα με διαγραφές δε γίνεται», ενώ η Έφη Αχτσιόγλου μίλησε για «σοβαρή κρίση στο κόμμα», ενώ τόνισε ότι «την ευθύνη της ενότητας την έχουν άπαντες, αλλά κυρίως ο πρόεδρος». Στη συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής ο Στέφανος Κασσελάκης επιχείρησε να κάνει «άνοιγμα» στους διαφωνούντες λέγοντας: «Να χαμηλώσουμε τους τόνους στη μεταξύ μας αντιπαράθεση, που κάποτε παίρνει χαρακτήρα απaráδεκτης σύγκρουσης και κάνει κακό στον ΣΥΡΙΖΑ και στον καθένα από μας».

Μάλλον το «άνοιγμα» αυτό αποτελεί μια προσπάθειά του να συγκρατήσει τους πιο μετριοπαθείς διαφωνούντες στο κόμμα.

Οι διαφωνούντες μάλλον πολύ καθυστερημένα διαπιστώνουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μεταλλάσσεται και, από κόμμα της «αριστεράς» μετακομίζει σε άλλο πολιτικό χώρο. Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε ολοκληρώσει την αστική, μνημονιακή και νεοφιλελεύθερη του μετάλλαξη πολύ πριν τις τελευταίες εκλογές. Η μετάλλαξη συντελέστηκε από την ώρα που αποδέχτηκε και εφάρμοσε τα μνημόνια, που πρόδωσε το περήφανο ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, που άνοιξε τον δρόμο στη ΝΔ. Αυτό πλήρωσε ο ΣΥΡΙΖΑ με την κατρακύλα των ποσοστών του στις διπλές εκλογές και εδώ οφείλεται η κρίση του, που παίρνει διαλυτικές διαστάσεις. Δεν έχει η πολιτική του καμιά ουσιαστική διαφορά από την νεοφιλελεύθερη πολιτική της ΝΔ. Πάνω από όλα όμως απογοήτευσε τις εργαζόμενες μάζες, δείχνοντας ότι δεν υπάρχει εναλλακτική πρόταση απέναντι στα μνημόνια και τις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές.

Επίσης οι διαφωνούντες στήριξαν την εκλογή του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και της Κ.Ε. «από τη βάση», δηλαδή από όποιον απλώς περνάει απ' έξω και «εγγράφεται» στο κόμμα. Όταν η πολιτική του κόμματος είναι ο «μονόδρομος» των μνημονίων και όταν υπάρχει τεράστια αδυναμία να υπάρξει μια ουσιαστική διαφοροποίηση από τις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΝΔ, τότε χρειάζεται ένας πρόεδρος μεσσίας, ένα «ισχυρό πρόσωπο» σαν αντίπαλο δέος στον Μητσοτάκη. Και αφού ο μεσσίας Τσίπρας απέτυχε στις

εκλογές, το κόμμα έπεσε σε βαθιά κρίση. Άλλωστε το μόνο κοινό σημείο όλων αυτών των επαγγελματιών του κομματικού μηχανισμού είναι η επανάκτηση της εξουσίας από την «κυβερνώσα αριστερά», που θα γίνει κατορθωτή με την ανάδειξη ενός προσώπου «αντιπάλου» του Μητσοτάκη. Τελικά βρέθηκε ο μεσσίας στο πρόσωπο του Στέφανου Κασσελάκη, και βέβαια δεν έχει καμιά ουσιαστική διαφορά με τον Μητσοτάκη. Το γεγονός ότι ένας «αυτοδημιουργητος» επιχειρηματίας τίθεται επικεφαλής της «αριστεράς» ή ενός κόμματος που προέρχεται από τη ρεφορμιστική αριστερά αποτελεί σίγουρα μια τομή. Η μετακόμιση λοιπόν του ΣΥΡΙΖΑ από την «αριστερά» σε «άλλο πολιτικό χώρο» έχει γίνει εδώ και καιρό πολιτικά, οργανωτικά και σε ό,τι αφορά στα πρόσωπα ολοκληρώνεται με την εκλογή Κασσελάκη.

Η κρίση στον ΣΥΡΙΖΑ αξιοποιήθηκε από αστικούς και ιμπεριαλιστικούς κύκλους για να προωθήσουν στο πρόσωπο του Κασσελάκη ένα «ισχυρό πρόσωπο» στην ηγεσία του κόμματος. Το αστικό πολιτικό σύστημα χωρίς ισχυρό κόμμα για αντιπολίτευση είναι προβληματικό, καθώς αυτό το κόμμα χρειάζεται για να απορροφή την όποια φθορά της κυβέρνησης της ΝΔ. Τα αποτελέσματα όμως των διπλών εκλογών και η διαρκής πτώση του ΣΥΡΙΖΑ στις δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι η πορεία προς τη διάλυσή του δεν αντιστρέφεται καθόλου εύκολα.

Προσχέδιο μνημονιακού προϋπολογισμού 2024

Στις 2 Οκτώβρη κατατέθηκε στη Βουλή το προσχέδιο του προϋπολογισμού για το 2024 (το τελικό σχέδιο με οριακές αλλαγές αναμένεται να κατατεθεί στα μέσα Νοέμβρη) και, όπως αναμενόταν, συνεχίζει την μνημονιακή πολιτική που εφαρμόζεται μετά την άτυπη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Αν το ελληνικό εργατικό κίνημα δεν ανατρέψει αυτή την πολιτική και δεν ανατάξει με βάση τα συμφέροντά του και υπό τον έλεγχο του την οικονομία, αυτή η πολιτική θα εφαρμόζεται συνεχώς. Δεν μπορεί να γίνει και διαφορετικά, αφού μετά το 2010 η τροχιά του ελληνικού καπιταλισμού έχει κατακρημνιστεί μερικές βαθμίδες προς τα κάτω: το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν αναμένεται το 2024 να φτάσει τα 235 δισ. ευρώ σε ονομαστικές τιμές, πράγμα που σημαίνει ότι σε σταθερές (αποπληθωρισμένες) τιμές και με αυτούς τους ρυθμούς αύξησης (ακόμη κι αν συνεχιστούν αμείωτοι) ούτε το 2030 δεν θα φθάσει το ΑΕΠ του 2008. Ακόμη κι αν ο ελληνικός καπιταλισμός φθάσει το 2030 στο ΑΕΠ που είχε το 2008, όχι μόνο θα έχουν χαθεί 22 χρόνια αλλά και οι καπιταλισμοί (εκτός των δυτικών ιμπεριαλιστών) θα έχουν ήδη διπλασιάσει ή τριπλασιάσει το δικό τους ΑΕΠ!

Έτσι, εφόσον η ελληνική αστική τάξη δεν μπορεί να αυξάνει την παραγωγή και τα κέρδη της σε βάρος άλλων αστικών τάξεων το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να αυξάνει το δικό της μερίδιο στην εγχώρια παραγόμενη πίτα σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, με άλλα

λόγια να τρώει τις σάρκες του ελληνικού καπιταλισμού. Μέχρι βέβαια να πέσουμε σε μια άλλη παγκόσμια αναταραχή όπου ο ελληνικός καπιταλισμός θα κατακρημνιστεί κι άλλο με ανείπωτες, αυτή τη φορά, συνέπειες για τους εργαζόμενους.

Ωστόσο, ακόμη και σε αυτήν τη χαμηλότερη τροχιά ο ελληνικός καπιταλισμός θα συνεχίσει να ζει και το καρδιογράφημά του θα καταγράφει αυξομειώσεις, καθόδους και ανόδους. Σε μια τέτοια προσωρινή άνοδο βρισκόμαστε μια που οι «ακαθάριστες επενδύσεις παγίου κεφαλαίου» (αποσβέσεις και νέες επενδύσεις σε κατοικίες, κατασκευές, παραγωγικό εξοπλισμό, κ.ά.) φθάνουν φέτος το 15% του ΑΕΠ. Να σημειώσουμε ότι πριν την χρεοκοπία κινούνταν στο 22% ενώ στην οκταετία 2012-2019 κατακρημνίστηκαν στο 10% (στην ΕΕ κινούνταν την αντίστοιχη περίοδο στο 22%). Με άλλα λόγια, η αναγκαστική στοιχειώδη ανανέωση των πεπαλαιωμένων κατοικιών, υποδομών, μηχανολογικού εξοπλισμού συν ο προσωρινός και ευάλωτος τουρισμός μαζί με το γλέντι των διεθνών κερδοσκόπων και της ελληνικής αστικής τάξης που λυμάνονται τους πόρους της οικονομίας και τις επιχορηγήσεις του Ταμείου Ανάκαμψης, εξηγούν τον υποτιθέμενο οικονομικό «θρίμβο» της κυβέρνησης.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια κινείται η κυβέρνηση που δεν είναι παρά μια λογιστική επιτροπή διαχείρισης της χρεοκοπίας σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Και αυτό αποτυπώνεται και στο προσχέδιο του προϋπολογισμού

για το 2024.

Το προσχέδιο προϋπολογισμού του 2024

Το 2023 τα έσοδα του κράτους (άμεση και έμμεση φορολογία, κ.ά.) είχαν προϋπολογιστεί στα 56,7 δισ. ευρώ και τελικά εισπράχθηκαν 61,3, δηλαδή 4,5 δισ. επιπλέον. Αυτή η αύξηση κυρίως οφειλόνταν κατά 1,2 δισ. στην αύξηση του ΦΠΑ στα προϊόντα, κατά 1 δισ. στην αύξηση του φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων (κατά βάση εργαζομένων) και κατά 2 δισ. στην αύξηση της φορολόγησης των επιχειρήσεων. Με άλλα λόγια, μέσα σε μία χρονιά που οι μισθοί των εργαζομένων και τα εισοδήματα των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ακρωτηριάζονταν από την ακρίβεια ενώ τα κέρδη, ειδικά των μεγάλων, επιχειρήσεων εκτοξεύτηκαν σε πρωτοφανή βαθμό, η κυβέρνηση αρνούμενη να μειώσει τον Ειδικό Φόρο Κατανάλωσης επιβάρυνε τους εργαζόμενους με επιπλέον 2,2 δισ. ευρώ και τις επιχειρήσεις με επιπλέον 2 δισ. ευρώ. Το ίδιο προβλέπεται να κάνει και το 2024 όπου τα φορολογικά έσοδα θα ανέβουν άλλα 3 δισ. Έτσι, δίπλα στον λεγόμενο «πληθωρισμό λόγω της απληστίας των επιχειρήσεων» θα πρέπει να προσθέσουμε και τον «πληθωρισμό λόγω της φορολογικής (απ)ληστίας του κράτους».

Αν η αύξηση των φόρων μεταξύ προϋπολογισμού 2023 και 2024 είναι 6 δισ., η αύξηση του δαπανών είναι μόνο 4 δισ., από 70 στα 74 δισ. Οι παροχές σε εργαζόμενους (μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων) αυξά-

νονται από 13,6 δισ. το 2022, σε 14,1 δισ. το 2023 και σε 14,7 δισ. το 2024 δηλαδή κατά 1,1 δισ. ή αλλιώς κατά 7,7%, όταν μόνο με βάση τον επίσημο πληθωρισμό οι τιμές θα ξεπεράσουν αθροιστικά το 17%!

Είναι χαρακτηριστικό ότι τα έξοδα των νοσοκομείων παρά την αύξηση του πληθωρισμού κατά 17% την τριετία 2022-24 και παρά την μακροχρόνια και σχεδιασμένη παρακμή τους, παραμένουν κολλημένα περίπου στα 3,5 δισ. ευρώ ετησίως.

Επιπλέον αποδεικνύεται πως με την αύξηση των φόρων στα είδη λαϊκής κατανάλωσης και στο εισόδημα των εργαζομένων, με τη μείωση των κοινωνικών δαπανών, ότι οι όποιες ενισχύσεις προς τους «αδύναμους», όπως τα διάφορα pass, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια αναδιανομή εισοδήματος μεταξύ «πλουσίων» και «φτωχών» εργαζομένων.

Έτσι, η κυβέρνηση μπορεί να θριαμβολογεί για τα αιματηρά πρωτογενή (χωρίς την πληρωμή των τόκων του χρέους) πλεονάσματα του προϋπολογισμού που, ενώ το 2022 ήταν 0,3 δισ. (0,1% του ΑΕΠ) και που το 2023 προϋπολογίζονταν στα 1,6 δισ. (0,7% του ΑΕΠ), ενώ έφθασαν τελικά στα 2,5 δισ. (1,1%) το 2024 υπολογίζονται στα 5 δισ. (2,1% του ΑΕΠ)! Αλλά το χρέος εξακολουθεί να αυξάνεται φθάνοντας το 2024 τα 403 δισ. συν άλλα 60 δισ. (έντοκα γραμμάτια και γeros), και γι' αυτό το λόγο, μαζί βέβαια με την αύξηση των επιτοκίων, αυξάνονται και οι τόκοι για το 2024 από 6 στα 7,5 δισ.

Από τις καταλήψεις της Νομικής... στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου

Αφιέρωμα στα 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου (μέρος β')

Ιστορικά, αλλά και πολιτικά θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να κατανοηθεί το πώς οδηγήμασταν από τον «γύψο» που επέβαλε στην ελληνική κοινωνία η χούντα των συνταγματαρχών (κατάργησε και ποινικοποίησε κάθε έκφανση πολιτικών, κοινωνικών δικαιωμάτων και δημοκρατικών ελευθεριών) στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου, χωρίς να εξετάσουμε την ίδια την εξέλιξη του εργατικού κινήματος και την άνοδο των αγώνων των εργαζομένων και των φοιτητών.

Τα πρώτα «σκιρτήματα» του εργατικού και φοιτητικού κινήματος

Το Πολυτεχνείο δεν ήρθε ως «κεραυνός εν αιθρία», αλλά αντιθέτως αποτέλεσε την κορύφωση μίας πορείας ριζοσπαστικοποίησης και ανάταξης του ελληνικού εργατικού κινήματος ήδη από τις αρχές της επιβολής της Χούντας. Η δικτατορία αμέσως χτύπησε τον πυρήνα των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, όπως την κατάργηση σωματείων, του συνδικαλισμού και κάθε είδους εργατικού δικαιώματος. Ωστόσο, ήδη από τις αρχές του 1968 εμφανίστηκαν οι πρώτες εργατικές κινητοποιήσεις (εργάτες Τύπου, βιομηχανίας, τραπεζοϋπάλληλοι, πιλότοι, σιδηροδρομικοί κ.ά.) με τη μορφή των στάσεων εργασίας, οι οποίες στόχευαν κυρίως στην ικανοποίηση άμεσων διεκδικήσεων, όπως για παράδειγμα, αύξηση μισθών, καλύτερες συνθήκες εργασίας, επαναλειτουργία σωματείων και ελεύθερες εκλογές. Αυτό το κλίμα των διαδοχικών μικρών ή μεγάλων κινητοποιήσεων, που οξυνόταν από την ραγδαία αύξηση του πληθωρισμού, την «πτώση» της οικοδομής, την εμφάνιση της κρίσης, προκαλούσε την γιγάντωση της αγανάκτησης των εργαζομένων και έστρωνε σταδιακά τον δρόμο για το ξέσπασμα των εργατικών και νεολαιίστικων αγώνων την διετία 1972-73.

Το τσάκισμα των ελευθεριών και οι «παρεμβάσεις» της χούντας χτύπησαν ταυτόχρονα και τους φοιτητές με σωρεία κατασταλτικών μέτρων. Διέλυσε τους φοιτητικούς συλλόγους, ίδρυσε το Σπουδαστικό της Ασφάλειας, διόριζε χουντικούς καθηγητές, εφάρμοσε τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονιμάτων αποβάλλοντας φοιτητές, και άλλαξε τα καταστατικά των Συλλόγων για τον έλεγχο του εκλογικού αποτελέσματος. Όλα αυτά αποτύπωναν τον φόβο της χούντας για την αφύπνιση του φοιτητικού κινήματος, ειδικά μπροστά στις μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις που εξαπλώνονταν παγκοσμίως μετά τον Μάη του '68. Όπως και στους εργαζομένους, οι πρώτες φοιτητικές κινητοποιήσεις έγιναν για τη διενέργεια ελεύθερων εκλογών. Στις αρχές του 1972 σημειώνονται οι πρώτες κινητοποιήσεις φοιτητών σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Γιάννενα, που οργανώνονταν από εκλεγμένες επιτροπές των πρώτων παράνομων συγκεντρώσεων στις σχολές, αλλά και από τοπικούς συλλόγους, που αποτελούσαν κέντρα κοινωνικοποίησης και πολιτικής ζύμωσης. Ταυτόχρονα, συγκροτήθηκαν και οι Φοιτητικές Επιτροπές Αγώνα (ΦΕΑ), πίσω από τις οποίες βρίσκονταν οι ρεφορμιστές της Αντί-ΕΦΕΕ (ΚΝΕ) και του «Ρήγα Φεραίου» (ΚΚΕ εσωτερικού). Παράλληλα, οι αγωνιστές της άκρας και επαναστατικής Αριστεράς δημιούργησαν τις Φοιτητικές Επιτροπές Πάλης, που ενισχύθηκαν σημα-

ντικά μέχρι το 1972 στα πανεπιστήμια της χώρας.

Οι καταλήψεις της Νομικής

Στα πλαίσια της «φιλελευθεροποίησης», η χούντα προκήρυξε φοιτητικές «εκλογές», με τις οποίες συμφώνησαν οι Αντί-ΕΦΕΕ και Ρήγας Φεραίος, που εξυπηρετούσε τον στόχο τους για «επιστροφή στον κοινοβουλευτισμό». Δεν ακολούθησαν όμως όλοι οι φοιτητές. Η άκρα και επαναστατική αριστερά κατήγγειλε τις εκλογές νοθείας, καλώντας σε αποχή. Στις 14/2, 1.500 φοιτητές συγκεντρώθηκαν στη Νομική, όπου συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Πέρα από φοιτητές, στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν εργαζόμενοι και λαϊκά στρώματα. Έτσι, πραγματοποιείται μια σημαντική τομή, δημιουργείται μια νέα αγωνιστική πρωτοπορία της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς.

Μπροστά στο νέο κύμα κινητοποιήσεων, η χούντα ανακοίνωσε την διακοπή της αναβολής των φοιτητών που κινητοποιούνταν, στρατεύοντας 88. Αυτό αντί να κάμψει τον αγώνα των φοιτητών, τον διόγκωσε, προχωρώντας στην κατάληψη της Νομικής στις 16/2, από 2.500 φοιτητές. Αμέσως, η αστυνομία περικύκλωσε τους φοιτητές και όταν αυτοί εξήλθαν, χτυπήθηκαν βίαια, ενώ στους γύρω δρόμους, γίνονταν συγκρούσεις από τον αλληλέγγυο κόσμο. Οι μάζες άρχισαν να μην τρομοκρατούνται από την βία του καθεστώτος.

Η χούντα απάντησε με νέες στρατεύσεις και καταδικαστικές αποφάσεις των συλληφθέντων, που οδήγησαν σε άλλες δύο καταλήψεις της Νομικής στις 21-22/2 και στις 20/3. Στις 21/2, η συγκέντρωση των φοιτητών εξελίχθηκε σε παμφοιτητική φτάνοντας τους 5.000 φοιτητές και επικράτησαν πολιτικά αιτήματα όπως, «Κάτω η χούντα», «Εξω οι Αμερικάνοι». Στις 20/3, παρά τις προσπάθειες των ρεφορμιστών, πραγματοποιείται και η δεύτερη κατάληψη, με την συμπαράσταση των εργατικών-λαϊκών μαζών. Πάνω από 2.000 φοιτητές συγκεντρώθηκαν στη Νομική, όμως, η αστυνομία προχώρησε στην βίαιη εκκένωσή της. Τότε η χούντα για να αμβλύνει την γενική αγανάκτηση, προκήρυξε φοιτητικές εκλογές στις 7 Απρίλη. Αυτό ακριβώς περίμεναν οι ρεφορμιστές για να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις των φοιτητών και να πέσουν με τα μούτρα στην διεξαγωγή των «εκλογών», τις οποίες φυσικά η χούντα απαγόρευσε. Οι μόνοι που αντιστάθηκαν ήταν οι αγωνιστές της επαναστατικής Αριστεράς.

Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου

Από τις καταλήψεις της Νομικής μέχρι το «Πολυτεχνείο» διαμορφώνεται ένα αρκετά πλατύ κίνημα ενάντια στη δικτατορία, που μάλιστα υιοθέτησε βασικά πολιτικά αιτήματα, που συνέβαλλαν στην ενοποίησή του. Αυτό δυσκόλευε τον έλεγχο των εξελίξεων από την χούντα και επιπλέον αδυνατίζε πρακτικά τα σχέδια των αστών και ρεφορμιστών για τη «φιλελευθεροποίηση» του καθεστώτος. Είχαν ήδη μπει οι πρώτες βάσεις για την ολομέτωπη σύγκρουση με το χουντικό καθεστώς. Από τον Μάη μέχρι τον Νοέμβρη του '73, οι εργατικοί και φοιτητικοί αγώνες αυξάνονται και επεκτείνονται σε όλη τη χώρα και μάλιστα εμφανίζονται και τα πολιτικά αιτήματα ενάντια στη χούντα, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ακόμα και ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα.

Την έκρηξη αυτού του κύματος αγώνων αποτέλεσαν τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, όπου εξελίχθηκαν σε ανοιχτή σύγκρουση με τη χούντα και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της. Την Τετάρτη 14/11, το Πολυτεχνείο καταλήφθηκε από φοιτητές και εργαζομένους, ως κλιμάκωση των φοιτητικών κινητοποιήσεων. Οι αγωνιστές που προχώρησαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου (350 προβοκάτορες της ΚΥΠ του Ρουφογάλη, σύμφωνα με το φύλλο νούμερο 8 της Πανσπουδαστικής του ΚΚΕ...) καλούσαν σε συμπαράσταση και αγώνα όλους τους εργαζομένους, τους φοιτητές, τους μαθητές και τα λαϊκά στρώματα. Η εξέγερση εξαπλωνόταν ήδη από την πρώτη μέρα της κατάληψης και σε χώρους δουλειάς, σχολεία, γειτονιές, ενώ σημαντικές κινητοποιήσεις και αγώνες ξεσπούσαν σε μια σειρά από άλλες πόλεις. Από το πρωί της Παρασκευής γίνονταν πορείες σε όλη την Αθήνα με τεράστια συμμετοχή, ενώ το απόγευμα στήθηκαν τα πρώτα οδοφράγματα, καταλήφθηκε η Νομαρχία Αττικής και έγιναν επιθέσεις σε πολλά υπουργεία. Ουσιαστικά, όλο το κέντρο των Αθηνών είχε καταληφθεί από διανομή που συγκρούονταν με την αστυνομία και τον στρατό. Αξίζει να σημειωθεί η αγριότητα των μηχανισμών καταστολής, οι οποίοι πέρα από τα χιλιάδες περιστατικά βασανισμών και απαγωγών, άνοιξαν επιπλέον πυρ με ελεύθερους σκοπευτές από τις ταράτσες της περιοχής και ρίχνανε στο ψαχνό σε όποιον κινούνταν στον δρόμο. Στις συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας, οι αποφασισμένοι αγωνιστές και διαδηλωτές κατανίκησαν την αστυνομία. Έτσι, η δικτατορία, φοβούμενη μήπως χάσει τε-

λείως τον έλεγχο, επιτέθηκε άγρια στους εξεγερμένους με την εισβολή των τανκς στο Πολυτεχνείο τα ξημερώματα της 17ης Νοεμβρίου. Το τραγικό αποτέλεσμα, 24 νεκροί και χιλιάδες αγωνιστές τραυματίες και βασανισμένοι (στα κολαστήρια της ΕΑΤ-ΕΣΑ). Το Πολυτεχνείο ήταν το θανάσιμο τραύμα της χούντας και έτσι, 9 μήνες μετά, αυτή κατέρρευσε.

Οι δύο «γραμμές» μέσα στο κίνημα

Καταλυτικός παράγοντας για την Εξέγερση του Πολυτεχνείου ήταν η συμβολή της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς, μαχητικοί αγωνιστές του τροτσκιστικού, μαοϊκού και αναρχικού χώρου, που οργάνωσαν αυτή την νέα πρωτοπορία, την εξόπλισαν με επαναστατική πολιτική και μαχητικά μέσα πάλης, που υιοθετήθηκαν από τις μάζες, συγκρούστηκαν αποφασιστικά με την ρεφορμιστική γραμμή των ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού για «ομαλή μετάβαση προς μία αστική δημοκρατία» και τέλος συνέβαλλαν καθοριστικά για να ξεκαθαριστούν οι «δύο γραμμές» μέσα στο κίνημα. Επέβαλλαν δηλαδή στην πράξη το σχέδιο της μαχητικής ανατροπής της χούντας με αγώνες, κόντρα στα προδοτικά σχέδια των δύο σταλινικών ΚΚ, που απέβλεπαν σε μία κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, όπου επιδίωκαν να γίνουν «αποδεκτοί» από αστούς και ιμπεριαλιστές.

Η συμβολή της Εργατικής Συνέλευσης

Καθοριστικό ρόλο για την μετατροπή της κατάληψης σε Εξέγερση έπαιξε η Εργατική Συνέλευση. Συγκροτήθηκε από πρωτοπόρους εργαζομένους που επηρεάζονταν από την Άκρα Αριστερά. Αυτή διαμόρφωσε το πολιτικό περιεχόμενο του αγώνα και τον μετέτρεψε σε πλατιά κινητοποίηση των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, που έδωσαν και τις απαραίτητες δυνάμεις για την Εξέγερση. Στις 14/11, συνήλθε η πρώτη συνέλευση των εργαζομένων, μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου, που αποφάσισε την συγκρότηση επιτροπών πάλης, αλλά και ομάδων προπαγάνδης του αγώνα του Πολυτεχνείου, ενώ ανέλαβε και την περιφρούρηση του Πολυτεχνείου, κυρίως με τους οικοδόμους. Προσπάθησε να ενοποιήσει όλους τους αγωνιζόμενους στον στόχο της Γενικής Απεργίας, με βασικά αιτήματα την ανατροπή της χούντας, την αύξηση των μισθών και την εξουσία του εργαζόμενου λαού.

■ Καρβούνης Γρηγόρης

1973 – 2023: 50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Με αγώνες να υπερασπιστούμε τις εργατικές και κοινωνικές κατακτήσεις

ΜΕ ΦΑΡΟ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ '73 ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΜΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΦΤΩΧΕΙΑ, ΠΟΛΕΜΟ, ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Η Εξέγερση του Νοέμβρη 1973 είναι ένα από τα σημαντικότερα πολιτικά γεγονότα της μεταπολεμικής ελληνικής ιστορίας και ασφαλώς ένα από τα κορυφαία επαναστατικά γεγονότα της ιστορίας του εργατικού κινήματος. Αποτελεί μια μεγάλη κορύφωση του παγκόσμιου επαναστατικού κύματος 1965-1975, που τα «Ιουλιανά» του 1965 ήταν η αρχή του. Πέρα από το να ανοίξει τον δρόμο για την πτώση της δικτατορίας και να ανατρέψει το «μετεμφυλιακό» καθεστώς, η Εξέγερση διαμόρφωσε συνολικά νέους όρους στη ζωή και τα δικαιώματα των λαϊκών στρωμάτων και σφυρηλάτησε μια νέα πρωτοπορία αγωνιστών, τον κορμό του εργατικού κινήματος στα χρόνια της Μεταπολίτευσης. Το «Πολυτεχνείο» δεν ήταν μόνο «ένας ηρωικός αγώνας των φοιτητών», αντιθέτως ο κρίσιμος παράγοντας που μετέτρεψε την κατάληψη σε εξέγερση ήταν η συμμετοχή των εργατικών και λαϊκών μαζών (Εργατική Συνέλευση), που έπαιξε σημαντικό ρόλο στα γεγονότα και στη συνειδητοποίηση.

Από τη Μεταπολίτευση μέχρι και σήμερα οι «δημοκρατικές» αστικές κυβερνήσεις ειδικά των τελευταίων 30 χρόνων, έσπευσαν αρχικά να απονευρώσουν το πολιτικό περιεχόμενο αυτής της ιστορικής εξέγερσης και στην συνέχεια προσπάθησαν να βυθίσουν τον χαρακτήρα της στην ιστορική λήθη, κυρίως λόγω της ήττας που δέχτηκαν από το εργατικό κίνημα.

Πως φτάσαμε στα 7 «πέτρινα χρόνια» της Δικτατορίας

Ο ελληνικός καπιταλισμός, μετά την ήττα της ελληνικής επανάστασης 1943-49 και την επιβολή του βάρβαρου μετεμφυλιακού κράτους, θα εισέλθει στην «χρυσή» εικοσαετία του (1950-73), με τους ρυθμούς ανάπτυξης να φτάνουν το 8% ετησίως. Αυτή η ανάπτυξη βασίστηκε κυρίως στην άγρια υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης και στην ισοπέδωση όλων των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Η Δεξιά (ΕΡΕ του Καραμανλή) μετατράπηκε σε θεματοφύλακα του σκληρού μετεμφυλιακού κράτους που επιβλήθηκε από την αστική τάξη και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Το αστυνομικό καθεστώς, επιχειρώντας «να βάλει στον γύψο την ταξική πάλη», φυλάκιζε, εξόριζε και βασάνιζε όποιον αντιδρούσε. Λειτουργούσε με πιστοποιητικά κοινωνικών φρονιμάτων, οι αριστεροί ήταν πολίτες β' κατηγορίας. Στα συνδικάτα και το φοιτητικό κίνημα δρούσε ανοιχτά η Ασφάλεια. Οι κομμουνιστικές οργανώσεις απαγορεύθηκαν. Το καθεστώς εφάρμοξε τη στρατηγική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για την αναχαίτιση της σοσιαλιστικής επανάστασης σε Βαλκάνια, Ευρώπη, Μ. Ανατολή, γι' αυτό και η Ελλάδα μπήκε νωρίς στο ΝΑΤΟ (1952).

Ωστόσο, το εργατικό κίνημα δεν παρέμεινε για καιρό στον «πάγο». Η εκλογική νίκη της ΕΔΑ (νόμιμο ρεφορμιστικό αριστερό κόμμα) το 1958 και οι απεργιακές κινητοποιήσεις-συγκρούσεις των οικοδόμων

το 1960-61, έδωσαν τεράστια ώθηση στους αγώνες, προκαλώντας ρωγμές στο μετεμφυλιακό καθεστώς. Η ανοδική πορεία του κινήματος επέφερε φθορά στην ΕΡΕ και την άνοδο στην εξουσία της Ένωσης Κέντρου (ΕΚ), όπου παρέμεινε στην εξουσία μόλις για 2 χρόνια, καθώς δεν μπλόκαρε την άνοδο του κινήματος. Με ανάμειξη του Βασιλιά, η κυβέρνηση της ΕΚ έπεσε, γεγονός που πυροδότησε το ξέσπασμα των «Ιουλιανών», τις κινητοποιήσεις των «70 ημερών».

Ο αγώνας των μαζών οδηγήθηκε σε αδιέξοδο, καθώς οι ρεφορμιστές της ΕΔΑ έγιναν ουρά της ΕΚ, δεν έθεταν καν θέμα κατάργησης της μοναρχίας. Οι ΗΠΑ, βλέποντας την πολιτική κρίση αποφάσισαν να επέμβουν πιο άμεσα, εγκρίνοντας την επιβολή στρατιωτικού πραξικοπήματος στην Ελλάδα. Έτσι, θα είχε καλύτερο έλεγχο στη περιοχή της Μ. Ανατολής και παράλληλα θα προωθούσε τα σχέδιά τους στην Κύπρο. Συνεπώς, οι εκλογές που ορίστηκαν για τον Μάιο του 1967 δεν έγιναν ποτέ...

Η Χούντα της 21ης Απριλίου 1967, έβγαλε τα τανκς στους δρόμους, κατέλαβε κρατικά κτήρια, συνέλαβε πολιτικούς, εξόρισε - φυλάκιζε εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές και ήρθε σε συμφωνία με τον βασιλιά για την νομιμοποίησή της. Έτσι, επιβλήθηκε μία ακόμη Δικτατορία, που θα διαρκέσει σχεδόν 7 χρόνια, μία από τις πιο μαύρες σελίδες της ιστορίας. Η Χούντα έδειξε αμέσως την ταξική της φύση, παρέχοντας σημαντικές υπηρεσίες σε ντόπιο κεφάλαιο και ιμπεριαλιστές. Το διάστημα 1968-72 τα βιομηχανικά κέρδη αυξήθηκαν κατά 311%, το δωρο καταργήθηκε και οι πολιτικές διώξεις έφτασαν στο απόγειό τους. Τέλος, καθοριστικές ήταν οι υπηρεσίες της χούντας για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό ως προς την αναχαίτιση της Αραβικής Επανάστασης και τον περιορισμό της σοβιετικής επιρροής στην περιοχή.

**Το χρονικό της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ
Η κατάληψη του
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ**

Στις αρχές του 1970, η εμφάνιση του μακρού κύματος κάμψης της παγκόσμιας οικονομίας επηρέασε και τη Χούντα, που ήδη αντιμετώπιζε έριδες στο εσωτερικό της. Η εξάπλωση της επιρροής του γαλλικού Μάη του 1968 παγκοσμίως και οι νίκες της επανάστασης σε Κούβα, Αλγερία, Βιετνάμ κ.ά. άλλαζαν τους συσχετισμούς δύναμης υπέρ του προλεταριάτου, αναδεικνύοντας νέες επαναστατικές δυνάμεις στο παγκόσμιο προλεταριάτο.

Το 1972, ξεκίνησαν οι πρώτοι αγώνες των φοιτητών στην Αθήνα με αίτημα τις ελεύθερες εκλογές. Το πρώτο διάστημα οι κινητοποιήσεις πραγματοποιούνταν με «νόμιμα» μέσα εξαιτίας κυρίως της ρεφορμιστικής ηγεσίας του φοιτητικού κινήματος, του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ.

Η σπίθα άναψε με την υποχρεωτική στρατεύση των φοιτητών. Τον Γενάρη του 1973 έγινε η πρώτη απεργία φοιτητών ενάντια στις επιστρατεύσεις της Χούντας. Το γεγονός πυροδότησε τις δυο καταλήψεις

της Νομικής (Φλεβάρης - Μάρτη '73). Οι αγώνες των φοιτητών δημιούργησαν εορταστικούς αγώνες σε Θεσ/νίκη, Πάτρα, Γιάννινα κ.ά. Τα αιτήματα «Κάτω η Χούντα» και «Έξω οι Αμερικανοί» συνέδεαν τις μάζες, ενώ το αίσθημα της νίκης απέναντι στη Δικτατορία εξαπλωνόταν στην ελληνική κοινωνία.

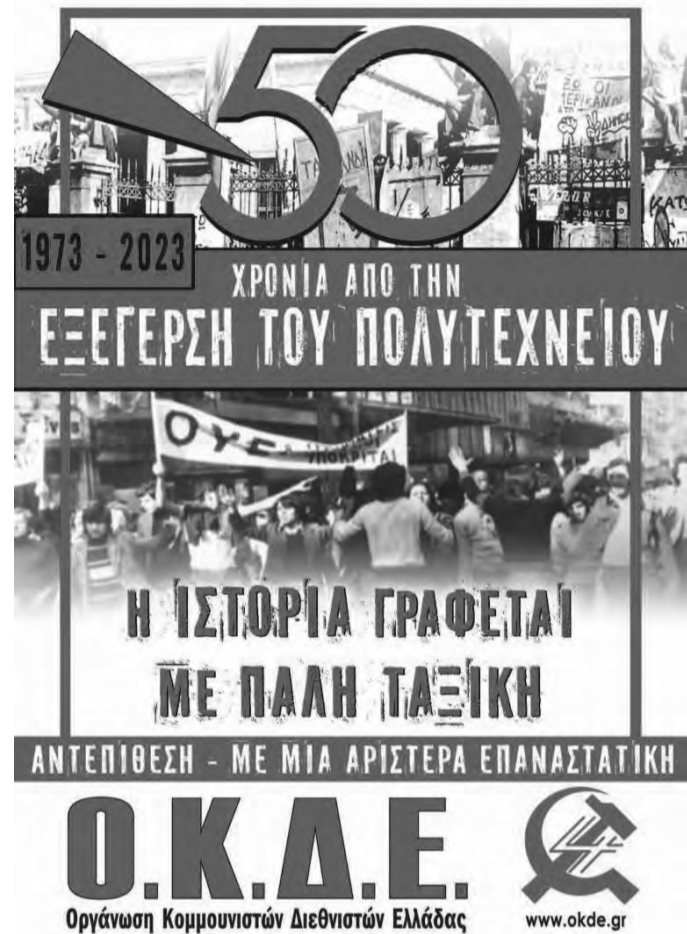
Ταυτόχρονα, θα ξεσπάσουν και οι πρώτες εργατικές κινητοποιήσεις. Το καλοκαίρι του 1973, θα εμφανιστούν οι πρώτες απεργίες και οι εργοστασιακές επιτροπές, αρχικά με οικονομικές διεκδικήσεις, αλλά πολύ γρήγορα τα αιτήματά τους θα πάρουν πολιτικό χαρακτήρα. Οι εργαζόμενοι συμμετείχαν ενεργά στις κινητοποιήσεις του, γεγονός που προκάλεσε το πολιτικό βάθεμα των αγώνων, συγκροτώντας ένα πρόγραμμα πάλης για το σύνολο του κινήματος (αιτήματα ενάντια στη δικτατορία, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και γενικά καπιταλισμό). Αυτή η ανάταση στη συνείδηση των εργαζομένων, θα λειτουργήσει ως καταλύτης για την απομόνωση των ρεφορμιστικών αιτημάτων (αποκατάσταση δημοκρατίας, σχέδιο φιλελευθεροποίησης κ.ά.).

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου αποτέλεσε το μεγάλο άλμα στην ενδυνάμωση της Άκρας Αριστεράς, που πλέον ασκούσε μεγάλη επιρροή στην πλατιά πρωτοπορία και συγκρούονταν ανοιχτά με τα σχέδια των ρεφορμιστών. Την Τετάρτη 14/11, το Πολυτεχνείο καταλήφθηκε από φοιτητές και εργαζόμενους, ως κλιμάκωση των προηγούμενων φοιτητικών κινητοποιήσεων. Μέχρι τις 17/11 η κατάληψη αγκαλιάστηκε από το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας και βρήκε ερείσματα σε χώρους δουλειάς, σχολεία, γειτονιές. Όλο το κέντρο της Αθήνας είχε καταληφθεί από διαδηλωτές που συγκρούονταν με την αστυνομία, την οποία και κατανίκησαν.

Η δικτατορία του Παπαδόπουλου, φοβούμενη μήπως χάσει πλήρως τον έλεγχο, αποφάσισε να επιτεθεί στους εξεγερμένους. Υποτίμησε, όμως, τη δυναμική της εξέγερσης και δεν αντιλήφθηκε το βάθος της μέσα στην κοινωνία. Τα ξημερώματα της 17ης Νοέμβρη, τα τανκ εισέβαλαν στο Πολυτεχνείο, με αποτέλεσμα τη δολοφονία 24 ανθρώπων, την σύλληψη και τον τραυματισμό χιλιάδων αγωνιστών.

**Η Άκρα και Επαναστατική
Αριστερά: Καταλυτικός
παράγοντας για την ΕΞΕΓΕΡΣΗ**

Αρκετοί αγωνιστές, που ατσαλώθηκαν

στα «πέτρινα χρόνια» του μετεμφυλιακού καθεστώτος, προσέγγισαν τις οργανώσεις της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς (από τον τροτσκιστικό, μαοϊκό και αναρχικό χώρο) στα χρόνια της δικτατορίας, οι οποίες διαδραμάτισαν κομβικό ρόλο. Οργάνωσαν αυτή τη νέα πρωτοπορία και συγκρούστηκαν αποφασιστικά με τις ρεφορμιστικές πολιτικές των σταλινικών, με την «μετάβαση προς μια αστική δημοκρατία», όπως προέβλεπε το σχέδιο της χούντας και των αστικών δυνάμεων για μια «φιλελευθεροποίηση», με το οποίο είχαν συνταχθεί ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. Έτσι, ξεκαθαρίστηκαν οι «δύο γραμμές» στο κίνημα, δηλαδή η μαχητική ανατροπή της χούντας με αγώνες ενάντια στον νόθο «εκδημοκρατισμό» του καθεστώτος.

Εξόπλισαν την πρωτοπορία με επαναστατική πολιτική και μαχητικά μέσα πάλης, ενάντια στις προδοτικές πολιτικές των ρεφορμιστών που προσπαθούσαν να επιβάλλουν με αντιδημοκρατικά μέσα και συκοφαντίες. Συνεισφέραν έτσι στην πολιτικοποίηση των αγωνιστών, αμφισβητώντας συνολικότερα την αστική πολιτική, το μετεμφυλιακό κράτος και το καπιταλιστικό σύστημα.

**Η συμβολή της «ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ
ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ»**

Καθοριστικό ρόλο για την επικράτηση της κατάληψης και τη μετατροπή της σε εξέγερση διαδραμάτισε η Εργατική Συνέλευση. Συγκροτήθηκε από τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια των εργαζομένων, που επηρεάζονταν από την Άκρα Αριστερά. Αυτή διαμόρφωσε το πολιτικό περιεχόμενο του αγώνα και τον ενίσχυσε, με την απεύθυνσή της σε γειτονιές, εργοστάσια και χώρους δουλειάς, στην κινητοποίηση πλατιά των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, που έδωσαν και τις

απαραίτητες δυνάμεις για την Εξέγερση.

Στις 14 Νοέμβρη, συνήλθε η πρώτη συνέλευση των εργαζομένων, μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου, που αποφάσισε την συγκρότηση επιτροπών πάλης, ομάδων για την οικονομική αυτονομία, αλλά και ομάδων προπαγάνδης του αγώνα του Πολυτεχνείου, ενώ ανέλαβε και την περιφρούρηση του Πολυτεχνείου, κυρίως με τους οικοδόμους. Την 15η Νοέμβρη, διεξήχθη η δεύτερη συνέλευση. Η Εργατική Συνέλευση προσπάθησε να ενοποιήσει όλους τους αγωνιζόμενους στον στόχο της Γενικής Απεργίας, με βασικά αιτήματα την ανατροπή της Χούντας και την αύξηση των μισθών, ενώ στην ανακοίνωσή της μιλούσε για την εξουσία του εργαζόμενου λαού. Οι εργοστασιακές επιτροπές που δημιουργήθηκαν από την Εργατική Συνέλευση θα μείνουν παρακαταθήκη και θα παίξουν σημαντικό ρόλο στο συνδικαλιστικό κίνημα μετέπειτα.

Ο προδοτικός ρόλος των ΚΚΕ και ΚΚΕ Εσωτερικού

Ήδη από τις καταλήψεις της Νομικής, η ANTI-ΕΦΕΕ (ΚΚΕ) και ο Ρήγας Φεραίος (ΚΚΕ εσ.) προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να κλείσουν τον αγώνα και να βάλουν φρένο στη ριζοσπαστικοποίηση. Πότε με ανοιχτή συνεννόηση με τις διορισμένες από τη Χούντα πρυτανικές αρχές για εκκένωση των καταλήψεων, πότε με κατασυκοφάντηση και επίθεση στους αγωνιστές.

Χαρακτηριστικό είναι το φύλλο νούμερο 8 της «Πανσπουδαστικής», που αποκαλούσε «350 πράκτορες της ΚΥΠ του Ρουφογάλη» τους αγωνιστές της κατάληψης του Πολυτεχνείου.

Αυτή τους η στάση δεν οφειλόταν σε κάποια λάθος εκτίμηση της κατάστασης. Αποτελούσε συνειδητή τους προσπάθειά για ενταφιασμό της μαζικής πάλης ενάντια στη δικτατορία. Σύμφωνα με τα ρεφορμιστικά κόμματα, μπορούσε το αστικό καθεστώς να οδηγηθεί σε μια κυβέρνηση «Εθνικής Ενότητας», όπου επιδίωκαν να συμμετέχουν και οι ίδιοι – και κυρίως να γίνουν «αποδεκτοί» από αστική τάξη και ιμπεριαλιστές σε ένα πιο «ομαλό» καθεστώς.

Η συμβολή του ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ στις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις

Το «Πολυτεχνείο» δεν ήταν μόνο τα γεγονότα της κατάληψης. Άνοιξε τον δρόμο για μια σειρά σημαντικών εξελίξεων και κατακτήσεων για την ελληνική κοινωνία. Συντέλεσε αποφασιστικά σε μια ανανέωση της ελληνικής κοινωνίας, στη στροφή της προς την Αριστερά και σε μια κοινωνικοπολιτική ριζοσπαστικοποίηση, στην καλλιέργεια πιο ελεύθερων και ανεκτικών κοινωνικών σχέσεων, μέσα στην οικογένεια, στη θέση της γυναίκας. Συνέβαλε αποφασιστικά στην επέκταση του συνδικαλισμού (ιδιαίτερα με το εργοστασιακό κίνημα μετά

τη Χούντα). Η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα απέκτησαν διευρυμένα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα. Τέλος, αυτή η ανάταση αποτυπώθηκε και στις τέχνες, που γνώρισαν μεγάλη άνθιση στη Μεταπολίτευση.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΖΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ!

Σήμερα, 50 χρόνια μετά, η Εξέγερση του Πολυτεχνείου παραμένει πιο επίκαιρη από ποτέ. Όσο ο καπιταλισμός βυθίζεται σε κρίση, τόσο στη χώρα μας, όσο και διεθνώς, οι νεοφιλελεύθεροι και τα επιτελεία τους επιτίθενται με κάθε τρόπο στις κατακτήσεις των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Τσακίζουν με μένος στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, χρησιμοποιώντας το μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, των ΜΑΤ και των δικαστηρίων, για να τσακίσουν οποιαδήποτε φωνή αντίστασης, χτυπώντας το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Στόχος τους η μετατροπή των εργαζομένων σε σύγχρονους δούλους, χωρίς εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα, ελευθερίες και αξιοπρέπεια. Αλλά επειδή η καταστολή μόνο δεν φτάνει, προσπαθούν να μας χτυπήσουν και με τη νεοφιλελεύθερη προπαγάνδα της κυβέρνησης και των επιτελείων της, ενάντια στην Αριστερά, τους εργατικούς αγώνες και τις κοινωνικές κατακτήσεις της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου και της Μεταπολίτευσης. Με την κατασυκοφάντηση της «γενιάς

του Πολυτεχνείου», με το ιδεολόγημα της «ηγεμονίας της Αριστεράς» και την περιφημη κήρυξη του «τέλους της Μεταπολίτευσης». Όλα αυτά καταδεικνύουν τον φόβο των αστών και ρεφορμιστών απέναντι στον επαναστατικό χαρακτήρα της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου και το μίσος τους προς την επικράτηση της πολιτικής της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς!

Η Εξέγερση του Νοέμβρη μας δείχνει τον δρόμο! Χρησιμοποιώντας την επαναστατική πείρα του Νοέμβρη του '73, να οργανώσουμε την αντεπίθεσή μας ενάντια στην δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη και να την ανατρέψουμε με την ενότητα των αγώνων μας. Οι χούντες με κοινοβουλευτικό μανδύα δεν πέφτουν με λόγια στη Βουλή, αλλά με εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Να δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης παντού. Με επιτροπές αγώνα σε χώρους δουλειάς, σχολές και γειτονιές, να συγκρουστούμε με το καπιταλιστικό σύστημα που γεννάει τη φτώχεια, τον πόλεμο, τον ρατσισμό και την περιβαλλοντική καταστροφή. Να οικοδομήσουμε μια Αριστερά Επαναστατική, για την οργάνωση της αντεπίθεσής μας, βάζοντας τα θεμέλια για τον Σοσιαλισμό.

**ΜΕ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ
ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ
ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΜΑΣ**

Εκδήλωση-Συζήτηση: Δευτέρα 13/11, 6:30 μ.μ. Αμφιθέατρο 8, κτίριο Αβέρωφ, Πολυτεχνείο

Χούντα της 21ης Απριλίου 1967- όπως και κάθε δικτατορία ανά τον κόσμο- χαρακτηρίσε τον ελληνικό λαό «ασθενή» και τον έβαλε στον «γύψο» δηλαδή: κατάργησε τα δημοκρατικά, πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες, έθεσε εκτός νόμου τα πολιτικά κόμματα και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, βασάνισε, εξόρισε και φυλάκισε δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές του εργατικού και λαϊκού κινήματος, καθήλωσε το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών στα προ δικτατορίας επίπεδα, λογόκρινε, απαγόρευσε βιβλία και κάθε μορφή τέχνης που δεν άρεσε στην αντιδραστική, καθυστερημένη νοοτροπία και πρωτόγονη κουλτούρα της.

Οι αγώνες των φοιτητών και των εργαζομένων άνοιξαν τον δρόμο για την πτώση του τυραννικού καθεστώτος της χούντας. Η Κατάληψη και η Εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία» ή «έργο λίγων ανεγκέφαλων αριστεριστών» ήταν το αποκορύφωμα των διεργασιών αυτών των αγώνων και των διεθνών και εθνικών εξελίξεων. Πολύ περισσότερο δεν έφραξε τον δρόμο προς τη «δημοκρατική ομαλότητα» όπως ισχυρίστηκαν οι αστικές και ρεφορμιστικές πολιτικές δυνάμεις. Αντίθετα ματαίωσε το «σχέδιο φιλελευθεροποίησης» της Χούντας και του δικτάτορα Παπαδόπουλου που αποσκοπούσε στην εγκαθίδρυση ενός δικτατορικού καθεστώτος με κοινοβουλευτικό μανδύα», και άνοιξε τον δρόμο, λίγους μήνες αργότερα, για την πτώση της Δικτατορίας και τη Μεταπολίτευση.

Η Εργατική Συνέλευση υπήρξε, ίσως, το καθοριστικό γεγονός της εδραίωσης αρχικά της κατάληψης του Πολυτεχνείου (την οποία Αντι-ΕΦΕΕ/ΚΚΕ και ο «Ρήγας Φεραίος/ΚΚΕ εσ. προσπάθησαν πολλές φορές να αποτρέψουν) και της μετατροπής της σε Εξέγερση του Νοέμβρη. Για να γίνει αυτό η Εργατική Συνέλευση: 1) Άλλαξε τους οργανωτικούς και πολιτικούς συσχετισμούς μέσα στο Πολυτεχνείο και το κίνημα. 2) Απευθύνθηκε έμπρακτα και με πάρα πολλές και πρωτότυπες δράσεις προς τις καταπιεζόμενες και εκμεταλλεζόμενες μάζες. 3) Συντέλεσε αποφασιστικά στη συμμετοχή εργαζομένων, λαϊκών μαζών και νεολαίας στο Πολυτεχνείο και στον αγώνα για την ανατροπή της Χούντας. Αυτό έγινε με αιτήματα που τους αφορούσαν, που υπερίσχυαν των γενικόλογων συνθημάτων των ρεφορμιστών που εξυπηρετούσαν το γενικό άναρχο και ασύνδετο πολιτικό τους σχέδιο, αλλά και με ενέργειες και όργανα πάλης/μορφές αυτοοργάνωσης (Επιτροπές Πάλης στους χώρους δουλειάς, Μικτές Επιτροπές Εργατών-Φοιτητών κ.ά.) που βοήθησαν σημαντικά να πραγματοποιηθεί η ενότητα και ενεργή συμμετοχή των μαζών, όπως και με μορφές πάλης (Συνελεύσεις στους τόπους δουλειάς, στις συνοικίες, κ.λπ.) που συγκέντρωσαν και συγκετροποίησαν τη δύναμη των εργαζομένων, των λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Αποκορύφωμα αυτών των οργάνων και μορφών πάλης ήταν το σύνθημα της Γενικής Απεργίας, που ήταν η μόνη πολιτική και πρακτική πρόταση που έδινε στους εργαζόμενους ένα όπλο δράσης και ταυτόχρονα

να παίξουν ένα αποφαιτικό και ενεργό ρόλο στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου και στην πτώση της χούντας.

Οι εργατικές, οι λαϊκές μάζες και οι νεολαία γράφουν την ιστορία με τις πράξεις τους, χωρίς να την αποτυπώνουν σ' ένα χαρτί. Αυτό δίνει τη δυνατότητα σε πλαστογράφους να πλαστογραφήσουν, να κατασκευάσουν μύθους, ειδικά όταν κυριαρχήσουν δυνάμεις που ήταν συνολικά αντίθετες προς τα γεγονότα και την ίδια την κατάληψη και Εξέγερση του Πολυτεχνείου. Η μυθολογία που έπλασαν για τον ρόλο και για την Εξέγερση του Νοέμβρη είχε ακόμη ένα στόχο: να καταπολεμήσει/ξεριζώσει το εξεγερσιακό πνεύμα του Πολυτεχνείου και τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, τους «αριστεροχουντικούς» όπως τους συκοφάντησαν, που επέμεναν και αγωνίζονταν για το δρόμο που έδειξε και άνοιξε η Εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Ο δρόμος της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου είναι επίκαιρος και σήμερα. Σήμερα που η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος έχει φτάσει σε σημείο παροξυσμού και η ανθρωπότητα απειλείται από την περιβαλλοντική κρίση και την έκρηξη των πολεμικών συγκρούσεων σε πολλά μέρη του πλανήτη. Σήμερα που η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση των α(χ) ρήστων του Μητσοτάκη ξηλώνουν με λύσσα ότι κατακτήσαμε με τους αγώνες, το αίμα μας και την Εξέγερση του Πολυτεχνείου.

■ *Αγωνιστές της Εργατικής Συνέλευσης*

Φέτος συμπληρώνονται 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου 1973. 50 χρόνια μετά τιμούμε αυτή τη μεγάλη επέτειο γιατί γκρέμισε τη δικτατορία των συνταγματάρχων, «σημάδεψε» και διαμόρφωσε τη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας μας (κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά, πολιτιστικά κ.λπ.) και επηρέασε τις παγκόσμιες εξελίξεις.

Η δικτατορία δεν ήταν «κεραυνός εν αιθρία» ή «έργο λίγων επίορκων και ανόητων αξιωματικών», όπως ισχυρίστηκαν αστοί και ρεφορμιστές. Επιβλήθηκε για να παρατείνει το «μετεμφυλιακό καθεστώς», να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου και γενικότερα της αστικής τάξης και βέβαια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα στη Μέση Ανατολή. Η

Συμπεράσματα από τον α' γύρο των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών

Ο πρώτος γύρος των δημοτικών εκλογών στις 8/10 δυστυχώς σφραγίζει την εκλογική κυριαρχία της ΝΔ, παγιώνοντας την μετά και το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών. Από τις 13 περιφέρειες, η ΝΔ κέρδισε τις επτά (Αττική, Κεντρική Μακεδονία, Δυτικής Ελλάδας, Στερεάς Ελλάδας, Ηπείρου, Νότιο Αιγαίο και την Κρήτη που είχε στήριξε το ψηφοδέλτιο του υποψηφίου ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ). Το αποτέλεσμα των εκλογών είναι αρνητικό και βαρύ για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία καθώς η ΝΔ του Μητσοτάκη ενισχύθηκε (κινήθηκε περίπου στο 43,1%) και δέχτηκε ελάχιστα χτυπήματα σε κάποιους δήμους και περιφέρειες (και αυτά από κάποιους «αντάρτες» της που κινήθηκαν περίπου στο 8,5%), χωρίς ουσιαστικά να τιμωρηθεί για την εγκληματική διαχείριση σε όσες περιοχές επλήγησαν από τις φωτιές και τις πλημμύρες. Αυτό το αποτέλεσμα είναι μια ακόμα τερατογέννηση, που κυριαρχεί αυτό το διάστημα στην ελληνική κοινωνία, και βγάζει αποτελέσματα όπως του Μπέου στον Βόλο και του περιφερειάρχη Αγοραστού στην Θεσσαλία, κύριων άμεσων υπεύθυνων για την βιβλική καταστροφή της Θεσσαλίας.

Όπως συνηθίζεται χρησιμοποιήθηκε πλήρως ο καθεστωτικός ιστός από δημάρχους και περιφερειάρχες, συνδυασμός πολλών μεγάλων και μικρών συμφερόντων, που είναι ριζωμένος και δημιουργεί εκλογική πελατεία χρησιμοποιώντας κρατικά και οικονομικά «όπλα»: διορισμούς, δμηνες συμβάσεις εργασίας, παραγγελίες, έργα, ευρωπαϊκά κονδύλια, ενισχύσεις συλλόγων κ.λπ. Σε αυτά πρέπει να προσθέσουμε και τα επιδόματα που υποσχέθηκαν στους πλημμυροπαθείς και δεν έχουν δοθεί ακόμα. Ένα πλέγμα μικρών και μεγάλων «εξυπηρετήσεων», από τη συμμετοχή ενός φτωχού σε ένα συσσίτιο μέχρι σημαντικές αγορές εξοπλισμού ή έργα και αναθέσεις, που καθυποτάσσει με αυτό το αλισβερίσι σημαντικό κομμάτι των τοπικών κοινωνιών. Το υπόλοιπο, περίπου το 50%, των τοπικών κοινωνιών απέχει, αηδιασμένο από τα ψέματα και τα συμφέροντα που κρύβονται πίσω από τα ωραία λόγια των υποψηφίων, από τις καταστροφές που έχουν σπείρει και από την πολιτική σήψη που επικρατεί. Αυτή η αποχή (σε σχέση με τις προηγούμενες δημοτικές, η μείωση της συμμετοχής είναι περίπου 800.000) είναι βέβαια καταρχήν προβληματική, ωστόσο έχει και την σημασία της: καθώς αναδεικνύει μια μεγάλη αδυναμία ενσωμάτωσης στην αστική πολιτική, την ύπαρξη ενός πολιτικού κενού που είναι βέβαια δύσκολο να προβλεφθεί από ποιον πολιτικό χώρο θα καλυφθεί. Οι δυνάμεις της Άκρας Δεξιάς έδειξαν

σε αυτές τις εκλογές ότι δεν καρπώθηκαν κάτι από αυτό το κενό, καθώς τα ψηφοδέλτια της καταψηφίστηκαν.

Η ΝΔ κέρδισε βέβαια χωρίς να έχει ουσιαστικά αντίπαλο. Γι' αυτή την κατάσταση, πέρα από γενικούς λόγους (κρίση του εργατικού κινήματος κ.ά.), σχεδόν αποκλειστικός υπεύθυνος είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και η «κληρονομιά» του Τσίπρα. Πέρα από τα εγκλήματα που διέπραξε την περίοδο της διακυβέρνησής του και επιπλέον με την ανύπαρκτη «αντιπολίτευση» του, πέρα από το γεγονός ότι στην ουσία έχει την ίδια, νεοφιλελεύθερη και φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική με τη ΝΔ, ενισχύει την πολιτική σήψη με ένα ακόμα φαινόμενο. Η εκλογή του φυτευτού από τις ΗΠΑ Κασσελάκη προσπαθεί να εκφυλίσει και να χτυπήσει ακόμα περισσότερο κάθε έννοια αριστεράς, εργατικής τάξης, συλλογικών αγώνων, πολιτικών και κοινωνικών αξιών κ.λπ. και να μετατοπίσει ακόμα περισσότερο την πολιτική ατζέντα γύρω από τον αστικό δικαιοκρατισμό, ώστε εν τέλει να επικρατήσουν στην κοινωνία ανορθολογικές, σκοταδιστικές και ρατσιστικές απόψεις – είτε με το μανδύα του «προοδευτικού» από τον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ/Κασσελάκη, είτε από τα τέρατα της δεξιάς και άκρα δεξιάς. Η συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ όμως σε αυτές τις εκλογές διευρύνθηκε (κινήθηκε αυτόνομα περίπου στο 10%), πρέπει όμως το εργατικό κίνημα να τους στείλει μια για πάντα στο καλάθι των αχρήστων.

Για το ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ, τα ποσοστά δείχνουν κάμψη (περίπου στο 8,3% αυτόνομα, με κοινούς υποψηφίους περίπου στο 12%). Φαίνεται ότι είναι αρκετά δύσκολο να καλύψουν το κενό που δημιουργεί η κατάρρευση

του ΣΥΡΙΖΑ και ότι είναι εξίσου δύσκολο οι μάξες να εμπιστευτούν ξανά την αποτυχημένη πολιτική τους.

Τα αποτελέσματα του ΚΚΕ είναι ανοδικά, κερδίζοντας το χαμένο έδαφος που είχε από την πτώση των προηγούμενων δημοτικών εκλογών και η άνοδος του έχει να κάνει κυρίως με την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ. Τα ποσοστά φαίνεται να είναι λίγο κοντά στο 9,3%, χωρίς όμως να έχει μπορέσει να εκλέξει στον 1ο γύρο δημάρχους που παραδοσιακά εκλέγει όπως στην Πάτρα και την Καισαριανή. Αν δεν πραγματοποιηθεί η εκλογή τους στον 2ο γύρο, το αποτέλεσμα θα είναι μάλλον μια αποτυχία, χάνοντας ουσιαστικά τις δύο δημαρχίες.

Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και γύρω απ' αυτήν ή μαζί με αυτήν στις δημοτικές εκλογές δείχνουν μια άνοδο σε ποσοστά, ίσως και σε ψήφους – όμως στην περιφέρεια (όπου η ψήφος έχει περισσότερο πολιτικό χαρακτήρα, λιγότερο «τοπικό» και «κινηματικό») εμφανίζει μια σημαντική πτώση σε ψήφους (από 87.000 στις 78.000). Θα πρέπει όμως να σημειώσουμε ότι στα ψηφοδέλτια αυτά αρχίζει να δημιουργείται μια πολύ σημαντική απόσταση για να χαρακτηριστούν κομμουνιστικά ή και αντικαπιταλιστικά, καθώς μετατοπίστηκαν πολιτικά προς πιο οπορτουμιστικές δυνάμεις (σε πολλούς δήμους κατέβηκαν από κοινού με σχήματα της ΛΑΕ, η οποία πλέον ακολουθεί το ΜέΡΑ25). Συνολικά, τα ποσοστά των συνδυασμών μαζί με το ΜέΡΑ25 κινήθηκαν στο 2,5% και εμφανίζει αθροιστικά μια μικρή πτώση σε σχέση με τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές. Κυρίως πολιτικά, όμως, η κατάσταση αυτή σηματοδοτεί μια νέα συγκόλληση, μια νέα μετατόπιση αυ-

τών των με τις απαραίτητες προγραμματικές και οργανωτικές εκπτώσεις που χρειάζονται για να υλοποιηθεί αυτή η συγκόλληση.

Η «Εργατική Αντεπίθεση»

Οι δύο δημοτικές κινήσεις της «Εργατικής Αντεπίθεσης», που στηρίζει η ΟΚΔΕ σε Γαλάτσι (Αθήνα) και Αμπελόκηπους/Μενεμένη (Θεσσαλονίκη), έδωσαν σκληρό αγώνα με τις μικρές αλλά μαχητικές μας δυνάμεις, κόντρα στο ρεύμα των τοπικών και μνημονιακών συμφερόντων που αντιμετωπίζουν την Αυτοδιοίκηση σαν αρχή καριέρας και επαγγελματικής αποκατάστασης.

Στο Γαλάτσι, η παρέμβασή μας επικέντρωσε στα πιο πολιτικά χαρακτηριστικά του προγράμματός μας. Το αποτέλεσμα παρουσίασε μια άνοδο στο ποσοστό, όμως παραμένει χαμηλό, 141 ψήφους (0,77%) από 165 ψήφους (0,66%) το 2019.

Στον δήμο Αμπελοκήπων-Μενεμένης, όπου η παρέμβασή μας έχει μεγαλύτερη ιστορία και συνέχεια (Επιτροπή Δράσης Δυτικών Συνοικιών, αγώνες για κοινωνικό παντοπωλείο-φαρμακείο, ενάντια στα κοψίματα ρεύματος και τους πλειστηριασμούς κ.ά.), η κοινωνική μας διείδυση είναι σημαντικότερη. Για αυτό τον λόγο η εκλογική μας επίδοση ενισχύθηκε σημαντικά σε ψήφους και σε ποσοστά, 574 ψήφους (3,72%) από 446 ψήφους (2,27%), με αποτέλεσμα να εκλέξουμε ξανά Δημοτικό Σύμβουλο.

Αυτοδιοικητικές εκλογές 2023

«Εκπλήξεις» και Αποχή-τέρας στον β' γύρο

Η εικόνα στον β' γύρο εμφανίσε χτυπητές διαφορές από ό,τι είχε καταρχάς φανεί στον α'. Το χτύπημα στη ΝΔ, στην αλαζονεία του Μητσοτάκη και των «α(χ)ρίστων» του ήταν αρκετά ηχηρό. Δεν πέτυχαν τον στόχο να «βάψουν μπλε» τον χάρτη, κερδίζοντας τις δεκατρείς περιφέρειες και τους τρεις πιο μεγάλους δήμους.

Οι υποψήφιοι της ΝΔ που είχαν το χρίσμα Μητσοτάκη έχασαν στις πέντε από τις έξι περιφέρειες όπου υπήρξε β' γύρος (Αν. Μακεδονία και Θράκη, Δ. Μακεδονία, Ιόνια, Β. Αιγαίο, Θεσσαλία). Στη Θεσσαλία, η κυβέρνηση εξαπέλυσε άθλιους εκβιασμούς, ότι αν χάσει ο μητσοτακικός εκλεκτός Κ. Αγοραστός δεν θα δοθούν κονδύλια από το ΕΣΠΑ και για αποζημιώσεις από τις πλημμύρες. Αυτή η κυνική προσπάθεια να επιβληθεί με το στανιό ο Αγοραστός, να αντιστραφεί πλήρως η πραγματικότητα των συντριπτικών ευθυνών του για τις μαζικές καταστροφές (και με την κατάσταση στον κάμπο να παραμένει δραματική ως σήμερα ακόμα), δεν πέρασε. Ο Δ. Κουρέτας, «ανεξάρτητος» υποστηριζόμενος από τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, εκλέχτηκε με σχεδόν 60% (η συμμετοχή, βέβαια, δεν ξεπέρασε το 40%).

Είναι γεγονός ότι τις τέσσερις άλλες περιφέρειες (εκτός Θεσσαλίας) κέρδισαν οι λεγόμενοι «αντάρτες», προερχόμενοι από το στρατόπεδο της ΝΔ. Αυτό μετριάξει κάπως την αίσθηση της αποτυχίας, γι' αυτό άλλωστε έσπευσε να το προβάλλει. Παραμένει όμως σοβαρή ένδειξη για τις αναταραχές που κρύβει η προσπάθεια της κλίμας Μητσοτάκη να ελέγξει απόλυτα κάθε πόστο εξουσίας, εκκαθαρίζοντας αντιπάλους και αντίζηλους μέσα στην ίδια τη ΝΔ, χωρίς να λογαριάζει το κόστος τριβών και συγκρούσεων.

Στην Αθήνα, εκφράστηκε ξεκάθαρα η αποδοκιμασία για την ελεεινή, αρπακτική δημοτική αρχή του Μπακογιάννη αλλά προφανώς η ανάγκη να δεχτεί

ένα πλήγμα η κυβέρνηση. Ο Χ. Δούκας, υποψήφιος του ΠΑΣΟΚ, κέρδισε με σχεδόν 56%, ανατρέποντας το προβάδισμα Μπακογιάννη στον α' γύρο, προφανώς και λόγω των ψήφων που μετακινήθηκαν προς αυτόν από τον ΣΥΡΙΖΑ (και όχι μόνο), που τον στήριξε ανοιχτά. Ο Δούκας, «άγνωστος» και «μετριοπαθής» τεχνοκράτης, χωρίς ασφαλώς οποιαδήποτε ουσιαστική διαφορά από τον Μπακογιάννη στην εφαρμογή μιας νεοφιλελεύθερης πολιτικής, ανήκει στο είδος των «άφθαρτων» προσώπων που χρειάζονται οι δήθεν προοδευτικοί ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ για να συγκαλύπτουν όπως όπως τη γύμνια τους (αν και χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία, όπως δείχνει και η κατάσταση με τον Κασσελάκη). Η συμμετοχή μόλις που ξεπέρασε το 32%.

Στη Θεσσαλονίκη, ο μητσοτακικός Λ. Ζέρβας, έχοντας πάρει από τον α' γύρο το μήνυμα ότι χάνει, κατέφυγε σε γελοιοότητες, π.χ. ραβασάκια προς τους ψηφοφόρους με υποσχέσεις πως... θα διορθωθεί. Έχασε από τον Στ. Αγγελούδη (στέλεχος του ΠΑΣΟΚ), που πήρε πάνω από 67%. Και εδώ η συμμετοχή δεν ξεπέρασε το 33%.

Ο Μητσοτάκης υποχρεώθηκε σε δηλώσεις του τύπου «δεν ήταν μια καλή βραδιά για τη ΝΔ» και «η κυβέρνηση οφείλει να πορεύεται με τα πόδια καλά γειωμένα στη γη». Πράγματι, τα αποτελέσματα δείχνουν την αστάθεια πάνω στην οποία πατάει η σημερινή «κυριαρχία» της ΝΔ. Δεν είναι, ωστόσο, εύκολο να μιλήσει κανείς ακόμα για αποτέλεσμα χωρίς επιστροφή, για αναντίστροφη τάση, που οδηγεί νομοτελειακά στην αποκαθήλωση της ΝΔ και μάλιστα σύντομα. Ο βασικός λόγος (πέρα από τη γενική δυσκολία που εμφανίζει το εργατικό κίνημα να επέμβει στις εξελίξεις με ισχυρούς αγώνες) είναι η εκκωφαντική αδυναμία της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης. Το ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να χτίσει πάνω στα σχετικά καλά αποτελέσματά του σε δήμους και περιφέρειες (ένα

πεδίο όπου παραδοσιακά έχει ισχυρά ερείσματα, έχοντας κυβερνήσει τόσα πολλά χρόνια), με τον Ανδρουλάκη να θέλει να εμφανιστεί πρωταγωνιστής της «πρώτης ήττας του Μητσοτάκη» – όμως μια τέτοια δυναμική δεν φαίνεται πουθενά στον ορίζοντα. Ο ΣΥΡΙΖΑ, με την απουσία του από τον β' γύρο, επιβεβαίωσε την κατρακύλα και την άθλια κατάστασή του. Γι' αυτό δυναμώνουν ολοένα οι φωνές που βλέπουν ως επιτυχία και ως κατάλληλη «στρατηγική» την στήριξη Ζαχαριάδη στον Δούκα, την αναζήτηση σανίδας σωτηρίας σε λύσεις όπως π.χ. η στήριξη Αγγελούδη στη Θεσσαλονίκη από τον α' γύρο ή, πιο ξεκάθαρα, σε ένα κοινό σχήμα με το ΠΑΣΟΚ.

Το ΚΚΕ έχει λόγους να είναι ικανοποιημένο, καθώς μετά και από τον β' γύρο κερδίζει έξι δήμους (Πάτρα, Ικαρία, Χαϊδάρη, Καισαριανή, Πετρούπολη, Τύρναβος) και συνολικά 460 δημοτικούς και 46 περιφερειακούς συμβούλους. Θα ενισχύσει έτσι την αυτοπροβολή του ως μοναδικό «στήριγμα» του λαού και ως «πραγματική εργατική-λαϊκή αντιπολίτευση». Δυστυχώς, αυτό σημαίνει ενίσχυση μιας πολιτικής και πρακτικής όλο και πιο συντηρητικής, αντιδημοκρατικής, διασπαστικής μέσα στο κίνημα, που έχει αποκλειστικό στόχο την παραπέρα εκλογική ενίσχυσή του. Οι αγωνιστές του εργατικού κινήματος βρίσκουν ήδη αυτά τα εμπόδια καθημερινά μπροστά τους από τον μηχανισμό του ΚΚΕ.

Το πιο χαρακτηριστικό αποτέλεσμα του β' γύρου ήταν η τεράστια αποχή. Από το 47,5% του α' γύρου τόσο στις περιφέρειες όσο και στους δήμους, εκτινάχτηκε σχεδόν στο 65% στις περιφέρειες και 60% στους δήμους. Αυτό δεν δείχνει –όπως λένε ορισμένες βαθυστόχαστες αναλύσεις από τα φιλοκυβερνητικά και εν γένει τα νεοφιλελεύθερα ΜΜΕ– μόνο μια αδιαφορία ή παραίτηση των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών από τα ζητήματα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, καθώς βλέπουν ότι λειτουργεί μόνο ως κυβερνητικό φερέφωνο. Δείχνει πολύ περισσότερο, έστω κατά ένα μέρος, το τρομακτικό κενό της αστικής πολιτικής, την αδυναμία όλων των αστικών δυνάμεων να

δώσουν οποιαδήποτε προοπτική, να πείσουν και να ενσωματώσουν πάνω στο οτιδήποτε. Αυτό το κενό, αυτή η καθολική αποπολιτικοποίηση και αποϊδεολογικοποίηση, αφενός γεννάει διάφορα «τέρατα», ένα αίσθημα γενικής απογοήτευσης και ανημπόριας, μια περιθωριοποίηση από την πολιτική ζωή, την αναζήτηση λύσεων απελπισίας σε κάθε είδους Μεσοσίες, άλλοτε δήθεν λαμπερούς και άφθαρτους άλλοτε ανοιχτά σκοταδιστές και αντιδραστικούς, άλλοτε αποβράσματα «Μπέους» και άλλοτε χαμογελαστούς «Δούκες». Αφετέρου όμως είναι μια ωρολογιακή βόμβα, που μπορεί να οδηγήσει στην εμφάνιση νέων αγωνιστικών διαθέσεων και δυνάμεων, μέσα από την απόρριψη όλου του σημερινού πολιτικού σκηνικού. Γιατί η κάλυψη αυτού του κενού είναι αδύνατη με την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική, που σήμερα ασπάζονται όλες οι αστικές δυνάμεις ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ.

Τέλος, για τις δυνάμεις της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς ο β' γύρος έβγαλε δυσάρεστους και επικίνδυνους «λαγούς». Για πολλές απ' αυτές, η στάση υπερψήφισης του ΚΚΕ στον β' γύρο δείχνει την αυξημένη αδυναμία διαφοροποίησης, αν όχι την υποταγή σε έναν ρεφορμισμό, που στην πράξη ασκεί μια πολιτική όλο και πιο συντηρητική και συγκεκριμένα στη διαχείριση των δήμων πουθενά δεν συγκρούεται πραγματικά με το νεοφιλελεύθερο πλαίσιο. Ακόμα χειρότερα, ήρθαν οι αποφάσεις και τα μισόλογα για στήριξη του Δούκα στην Αθήνα: ανοιχτά από το ΣΕΚ (με τις γνωστές λιτανείες «χωρίς αυταπάτες» και ανοησίες περί «σοσιαλδημοκρατίας»), πιο ύπουλα από τη ΛΑΕ (ψήφος «κατά συνείδηση»). Κάποιες άλλες δυνάμεις δεν τοποθετήθηκαν, όπως και η ίδια η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα, παρακάμπτοντας το εμπόδιο με τον χτυπητό ομορτυνισμό ότι «δεν πρόκειται για θέμα αρχής». Με αυτό τον τρόπο, οι δυνάμεις που απαρτίζουν τη Συμμαχία τριχοτομήθηκαν (το ΝΑΡ τοποθετήθηκε για άκυρο-λευκό), μούτζουρώνοντας αρκετά το καλό αποτέλεσμά της του α' γύρου – και κυρίως δείχνοντας ότι (και) αυτή η «ενότητα» είναι περισσότερο μια εκλογικίστικη συγκόλληση.

Εκδηλώσεις - συζητήσεις της ΟΚΔΕ για την Παλαιστίνη

Υστερα από τη δίκαιη ενέργεια των Παλαιστίνιων ενάντια στο κράτος του Ισραήλ στις 7/10, στη λωρίδα της Γάζας τελείται έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, με την ανθρωπότητα να κωφεύει. Ένα μήνα τώρα, οι ισραηλινοί σιωνιστές με τη πλήρη στήριξη των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, βομβαρδίζουν ανελέητα σπίτια, περιουσίες, νοσοκομεία, πανεπιστήμια, σχολεία, έχουν αφήσει τον παλαιστινιακό λαό χωρίς τροφή, νερό, ρεύμα, καύσιμα και υποδομές. Ενώ, οι νεκροί Παλαιστίνιοι έχουν ξεπεράσει τους 10.000 (στην πλειοψηφία τους παιδιά και γυναίκες). Πρόκειται για σχέδιο που στοχεύει σε γενοκτονία με τις ευλογίες των δυτικών ιμπεριαλιστών, το οποίο απειλεί να μετατραπεί σε γενική σύρραξη στην περιοχή. Από κοντά και η κυβέρνηση Μητσοτάκη που, με την επαίσχυντη αποχή από το ψήφισμα στον ΟΗΕ, αρνούμενη να ζητήσει έστω μια εκχειρίδα, είναι υπεύθυνη κι αυτή για την κτηνωδία ενάντια σε έναν βασανισμένο εδώ και 75 χρόνια λαό, που αγωνίζεται κυριολεκτικά για την ύπαρξη και αξιοπρέπεία του.

Μπροστά σε αυτόν τον παροξυσμό, κι αυτές τις κρίσιμες ώρες, η ΟΚΔΕ πήρε την πρωτοβουλία να διοργανώσει ένα κύκλο συζητήσεων σε τέσσερις πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Πάτρα) σχετικά με το παλαιστινιακό ζήτημα, την ιστορία του αλλά και την στάση που οφείλουν οι επαναστάτες μαρξιστές και αγωνιστές να κρατήσουν απέναντι στο δίκαιο αγώνα των Παλαιστίνιων ενάντια στους φασίστες-σιωνιστές.

Και στις 4 εκδηλώσεις έγιναν ιστορικές αναφορές από την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ το 1948 και μετά, όπου ξεκινά η «Νάκμπα», η «καταστροφή» ενάντια στον παλαιστινιακό λαό από τις 15 Μάη 1948 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Η Νάκμπα, που ξεκίνησε με την εθνοκάθαρση τουλάχιστον 531 χωριών και πόλεων μεταξύ του 1947 και του 1949, τη δολοφονία 15.000 Παλαιστίνιων και τον αναγκαστικό εκτοπισμό των δύο τρίτων του παλαιστινιακού πληθυσμού (950.000 άτομα) από την πατρίδα τους και τα σπίτια τους. Η Νάκμπα, που πρόκειται

για μια συνεχή διαδικασία συστηματικής άρνησης του δικαιώματος κάθε Παλαιστίνιου να ζει στη γη του και να έχει δικαίωμα στην εθνική και πολιτική ταυτότητα ο Παλαιστινιακός λαός, ως σύνολο και, το 2023 παίρνει την πιο σκληρή της μορφή. Το δεύτερο μέρος των συζητήσεων ήταν αφιερωμένο στις τωρινές εξελίξεις, στη γεωπολιτική τακτική του Ισραήλ αλλά και τις επιδιώξεις/συμφέροντα των δυτικών ιμπεριαλιστών. Αξίζει να σημειωθεί πως στις εκδηλώσεις σε Θεσσαλονίκη και Πάτρα, ήταν καλεσμένοι και παλαιστίνιοι αγωνιστές, οι οποίοι μετέφεραν έντονα την κατάσταση που επικρατεί στη Γάζα καθώς και τους μύθους που έχει πλάσει όλα αυτά τα χρόνια το σιωνιστικό Ισραήλ.

Το παλαιστινιακό ζήτημα προκαλεί ιδιαίτερο ενδιαφέρον, εγείρει το αυθόρμητο και αντιπολεμικό κίνημα, και ιδιαίτερα το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα, γι' αυτό και οι εκδηλώσεις πλαισιώθηκαν από αρκετό κόσμο, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν φοιτητές και νέοι εργαζόμενοι. Οι συζητήσεις είχαν ζωντάνια, καθώς όλοι σχεδόν οι συναγωνιστές πήραν το λόγο, τοποθετήθηκαν γύρω από τα σημερινά δεδομένα και τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης και του ελληνικού καπιταλισμού και είχαν αρκετές ερωτήσεις σχετικά με το ιστορικό κυρίως κομμάτι του παλαιστινιακού.

Για την οργάνωσή μας, είναι πολύ σοβαρό το κενό που υπάρχει αυτή τη στιγμή, καθώς είναι ιδιαίτερο δύσκολο σήμερα να στεριώσει κανείς μια στέρεη απάντηση για το ζήτημα της Παλαιστίνης, βομβαρδιζόμενος καθημερινά από την προπαγάνδα των ΜΜΕξαπάτησης, που μιλούν για «τρομοκράτες» παλαιστίνιους, και της κυβέρνησης που πλέκει το εγκώμιο του Ισραήλ και το «δικαίωμά» του στην αυτοάμυνα(!). Γι' αυτό και τέτοιου είδους πρωτοβουλίες είναι για την ΟΚΔΕ απαραίτητες, και είναι σίγουρο πως θα τις συνεχίσουμε πάντα βαδίζοντας στη σωστή πλευρά της ιστορίας. Πάντα στο πλευρό των Παλαιστίνιων, για τη νίκη και την ελευθερία τους.

στον κόσμο...

Αγώνας παγκοσμίως υπέρ της Παλαιστίνης

Μεγαλειώδεις και μαζικές είναι οι διαδηλώσεις που πραγματοποιούνται παγκοσμίως τις τελευταίες εβδομάδες υπέρ της Παλαιστίνης. Με έναν πρωτοφανή παγκόσμιο συντονισμό, οι λαοί του κόσμου δίνουν το παρόν στο δρόμο με συνθήματα «Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη», «Στοπ στο έγκλημα στη Γάζα» και «Ζήτω ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού». Από τις αραβικές χώρες, στην Ευρώπη και μέχρι ακόμα στην καρδιά της ιμπεριαλιστικής δύναμης των ΗΠΑ, οι διαδηλώσεις κινητοποιούν σταθερά χιλιάδες, ανεμίζοντας την παλαιστινιακή σημαία.

Στην **Ευρώπη**, η λίστα των χωρών που απαιτούν να σταματήσει η γενοκτονία των Παλαιστίνιων δεν έχει τέλος: Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Ελβετία, Ολλανδία, Πορτογαλία, Δανία, Σουηδία, Ιταλία, Ισπανία, Χώρα των Βάσκων κ.ά. Συγκεκριμένα, στην Αγγλία πραγματοποιήθηκε μία από τις μαζικότερες διαδηλώσεις με πάνω από ένα εκατομμύριο να διαδηλώνει με συνθήματα: «Δεν μπορείς να κρύψεις την αλήθεια!», «Ο λαός απαιτεί, σταματήστε τη σφαγή». Στο Λέστερ της Αγγλίας, εργάτες προχώρησαν σε αποκλεισμό του εργοστασίου όπλων «HOWMET» (που ανήκει στην ισραηλινή «Elbit Systems»), για να διαμαρτυρηθούν για τη σφαγή των Παλαιστίνιων. Στη Γαλλία, μετά από διαδήλωση στην πόλη Λιλ, η αστυνομία προχώρησε σε σύλληψη δύο συνδικαλιστών από τα σπίτια τους! Στο Παρίσι, από την άλλη, η αστυνομία είχε απαγορεύσει τις διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης, με πρόφαση τον «αντισημιτισμό», εξισώνοντάς τον με την καταδίκη του δολοφονικού σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ. Παρόλ' αυτά, χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους, αψηφώντας την απαγόρευση και καταδίκασαν τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού. Παρόμοιες απαγορεύσεις δεν σταμάτησαν ούτε τις διαδηλώσεις στο Ντίσελντορφ της Γερμανίας.

Στις **ΗΠΑ**, οι διαδηλώσεις έχουν εξαπλωθεί σε πολλές μεγάλες πόλεις. Μια από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις των τελευταίων δεκαετιών έγινε στην πόλη της Βοστώνης. Μαζικές διαμαρτυρίες πραγματοποιούνται και σε Ουάσινγκτον (Λευκός Οίκος, Καπιτώλιο), Νέα Υόρκη, Λος Άντζελες, Σικάγο, Σαν Φρανσίσκο κ.ά. Μάλιστα, στην Ουάσινγκτον συμμετείχαν και εβραϊκές οργανώσεις, με αίτημα το τέλος της σφαγής των Παλαιστίνιων, οι οποίοι προχώρησαν σε συμβολική κατάληψη του Καπιτωλίου. Αξιοσημείωτη είναι και η στάση του σωματείου εργαζομένων στα καταστήματα Starbucks (Starbucks Workers United), όπου δημοσίευσε σε ανάρτηση «Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη». Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η εταιρεία να τους σύρει στα δικαστήρια για δυσφήμιση και αντισημιτισμό.

Ακόμα, στην **βόρεια Αμερική** χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους του Μόντρεαλ στον Καναδά, σε ένδειξη αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη μετά τον βομβαρδισμό του νοσοκομείου στη Γάζα. Στην **Λατινική Αμερική**, το αντιπολεμικό αίσθημα είναι δυνατό σε Χιλή, Βενεζουέλα, Αργεντινή, Μεξικό. Στην **ασιατική ήπειρο**, ισχύει το ίδιο. Δεκάδες χιλιάδες δίνουν ραντεβού στο δρόμο (Τουρκία, Ιορδανία, Ινδία, Ινδονησία, Μαλαισία, Πακιστάν, άλλες μουσουλμανικές χώρες). Διαδηλώνουν οι Παλαιστίνιοι και στην **Δυτική Όχθη**, με θαρραλέα αποφασιστικότητα απέναντι στις πάνοπλες κατοχικές δυνάμεις των σιωνιστών. Ειδικά σε Ναμπλούς, Ραμάλα, Τζενίν, Βηθλεέμ, Χεβρώνα, καθώς και σε πολλούς άλλους καταυλισμούς, οι Παλαιστίνιοι εξεγείρονται ενάντια σε δεκαετίες στρατιωτικών επιδρομών του ισραηλινού στρατού. Μέχρι και τον Σεπτέμβρη του 2023, οι καταγεγραμμένες δολοφονίες παιδιών στην Δυτική Όχθη ήταν 38 (αυτό αναλογεί σε τουλάχιστον μία δολοφονία παιδιού την εβδομάδα).

Το ανυπέβλητο θάρρος και η αυτοθυσία του παλαιστινιακού λαού είναι ένας φάρος αγώνα και ελπίδας για το παγκόσμιο προλεταριάτο ενάντια στους πολεμοκάπηλους ιμπεριαλιστές. Οι επικίνδυνοι πολεμικοί ανταγωνισμοί στους οποίους μας εμπλέκουν, μόνο με ένα μαζικό αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα μπορούν να ανατραπούν. Γι' αυτό είμαστε με τον δίκαιο αγώνα των Παλαιστίνιων.

Νίκη στην Παλαιστίνη!

Παλαιστίνη

75 χρόνια αγώνα ενάντια στην κατοχή, τη σιωνιστική μισαλλοδοξία και την ιμπεριαλιστική επιβολή

24 μέρες συμπληρώνονται, τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, από την πρωτοφανή, αιφνιδιαστική επίθεση της Χαμάς στο Ισραήλ, που άφησε πίσω της 1.400 νεκρούς Ισραηλινούς, 230 ομήρους και καταρακωμένη την πανάκριβη αντιπυραυλική ασπίδα και την υπεροψία του πάνοπλου, σιδερόφρακτου ισραηλινού κράτους. 23 μέρες συμπληρώνονται από την εκδικητική δολοφονική απάντηση της ακροδεξιάς κυβέρνησης Νετανιάχου και του ισραηλινού σιωνιστικού καθεστώτος στην πολύπαθη Γάζα με δικαιολογία την εξάρθρωση της Χαμάς και στόχο την εθνοκάθαρση: τη δολοφονία ή την εκδίωξη των 2.300.000 Παλαιστινίων που ζουν σε αυτήν την πυκνοκατοικημένη λωρίδα γης των 370 τ.χ., χωρίς καμία δυνατότητα διαφυγής.

Πάνω από 8.500 νεκρούς, ανάμεσά τους 3.400 παιδιά, 21.000 τραυματίες και 1,4 εκατομμύριο εσωτερικά εκτοπισμένους έχουν αφήσει οι διαρκείς βομβαρδισμοί, αριθμός που μεγαλώνει κάθε στιγμή, αφού σφυροκοπούνται ανελέητα και αδιακρίτως σπίτια, σχολεία, νοσοκομεία, κέντρα της Ερυθράς Ημισελήνου και του ΟΗΕ και υποτιθέμενοι διάδρομοι ασφαλείας, με το πρόσχημα ότι κάτω από αυτά βρίσκονται οι υπόγειες σήραγγες και το οπλοστάσιο της Χαμάς. Ταυτόχρονα, στη Δυτική Όχθη, ορδές ξέφρενων ακροδεξιών εποίκων, υπό την προστασία-ενθάρρυνση των αστυνομικών δυνάμεων έχουν εξαπολύσει δολοφονικά πογκρόμ κατά των Παλαιστινίων. Στη Γάζα, έχουμε ήδη περάσει στη δεύτερη φάση αυτής της απάνθρωπης επίθεσης με την χερσαία εισβολή του ισραηλινού στρατού. Η συλλογική τιμωρία ενός ολόκληρου λαού συμπληρώνεται με την στέρηση τροφής, νερού, καυσίμων, φαρμάκων, ηλεκτρικού, επικοινωνίας, ακόμη και ανθρωπιστικής βοήθειας από το σιωνιστικό τέρας που έχει εκθρέψει ο αμερικάνικος, κυρίως, ιμπεριαλισμός για να τον υπηρετεί στην περιοχή· ένα τέρας που δεν διστάζει να χαρακτηρίζει «ανθρώπινα ζώα» τον ηρωικό παλαιστινιακό λαό που με πείσμα, αυτοθυσία και απίστευτη επιμονή διεκδικεί το δικαίωμά του να ζήσει με αξιοπρέπεια και αυτοδιάθεση σε ένα δικό του κράτος, στη γη του.

Από το 1948

Η ίδρυση και εδραίωση του κράτους του Ισραήλ το 1948 υπήρξε προϊόν μιας σειράς παραγόντων: Καταρχάς, της αυθαίρετης διαίρεσης των παλαιστινιακών εδαφών το 1947 με απόφαση του ΟΗΕ, στον απόηχο του Ολοκαυτώματος και της παγκόσμιας συμπάθειας προς τον εβραϊκό λαό και παραχώρησης του 52% στους Εβραίους, που τότε αποτελούσαν λιγότερο από το 30% των κατοίκων της περιοχής. Κατά δεύτερο, της ενίσχυσης και επιβολής αυτού του κράτους από το βρετανικό και στη συνέχεια τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό που χρειαζόταν ένα εργαλείο διαίρεσης, ελέγχου, και καθυπόταξης των ντόπιων λαϊκών μαζών, οι οποίες είχαν αρχίσει να αναπτύσσουν αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες κάτω από την επίδραση της Οκτωβριανής επανάστασης. Κατά τρίτο, της βοήθειας που παρείχε ο σταλινισμός,

όχι μόνο γιατί έσπευσε να αναγνωρίσει το κράτος του Ισραήλ και να συνδράμει στον εξοπλισμό του αλλά, κυρίως, γιατί με την εγκληματική πολιτική του επέτρεψε στα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα να πλήξουν θανάσιμα το αραβικό εργατικό κίνημα, συμβάλλοντας έτσι στην ήττα του πρώτου αραβο-ισραηλινού πόλεμου.

Περίπου 750.000 Παλαιστίνιοι (67% του πληθυσμού) οδηγήθηκαν στην προσφυγιά στη διάρκεια της Νάκμπα (Καταστροφής) του 1948. Η κατάληψη των παλαιστινιακών εδαφών ολοκληρώθηκε το 1967, στον Πόλεμο των Έξι Ημερών, που κατοχύρωσε τη στρατιωτική ηγεμονία του σιωνιστικού κράτους και το ρόλο του ως μαντρόσκυλου των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Ένα Σιωνιστικό Κράτος, Υπηρέτης του Ιμπεριαλισμού

Από τα γεννοφάσκια του, λοιπόν, αυτό το κράτος βασίστηκε στην κάλυψη και την εξυπηρέτηση του ιμπεριαλισμού. Ήταν μια «τεχνητή οικονομία» που δημιουργήθηκε επιδοτούμενη από τον ιμπεριαλισμό στον οποίο οφείλει, πέρα από τον τρομακτικό εξοπλισμό του (152,5 δισ. δολάρια στρατιωτική βοήθεια έχουν πάρει από το 1951), την οικονομική της ευημερία και την ανάπτυξη της βιομηχανίας της (είναι σήμερα 27η οικονομία στον κόσμο με ετήσιο κατά κεφαλήν ΑΕΠ 53.200 δολάρια). Βασίστηκε, επίσης, στη επικράτηση της σιωνιστικής προπαγάνδας που μιλούσε για την «ιστορική πατρίδα» (από τη Μεσόγειο μέχρι τον Ιορδάνη ποταμό) των Εβραίων, του «αιώνιου και εκλεκτού λαού του Θεού», που εκπροσωπεί τον πολιτισμό και τη δημοκρατία σε μια περιοχή βαρβάρων και άρα δικαιολογείται να υπερασπιστεί τον εαυτό του και το κράτος του με κάθε τρόπο. Σε αυτή την προπαγάνδα παγιώθηκε, δυστυχώς, και η ισραηλινή εργατική τάξη καθώς η επιδοτούμενη οικονομική ανάπτυξη ήταν αναπόσπαστα δεμένη με το σιωνισμό και το καθεστώς του.

Ποτέ το σιωνιστικό καθεστώς δεν σκόπευε να επιτρέψει τη δημιουργία ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους ή να δεχτεί την ισότιμη συνύπαρξη των δυο λαών στα ίδια εδάφη. Ακόμα και οι συμφωνίες του Όσλο (1993 και 1995) αυτό εξασφάλισαν (γι' αυτό και η ευθύνη της Φατάχ και του Πασέρ Αραφάτ είναι τεράστιες): παραχώρησαν μια πλασματική αυτονομία χωρίς καμιά πραγματική εξουσία (οικονομική ή στρατιωτική) στη νεότευκτη Παλαιστινιακή Αρχή και της ανέθεταν το ρόλο του διαχειριστή και τοποτηρητή της κατοχής και της διατήρησης της «ειρήνης». Κάθε απόπειρα αντίδρασης των Παλαιστινίων στις διαρκείς παραβιάσεις αυτών ή των επόμενων ειρηνευτικών συμφωνιών αποτελούσε απλώς το πρόσχημα για ακόμα μεγαλύτερη καταστολή και καταπίεση. Η σημερινή εξέλιξη της Παλαιστινιακής Αρχής στην εκφυλισμένη, ανερικανόδουλη διακυβέρνηση του Αμπάς, σε συνδυασμό με την υποχώρηση του εργατικού κινήματος, επέτρεψαν την ανάδειξη ισλαμικών οργανώσεων, με κυρίαρχη τη Χαμάς. Αυτές ανέλαβαν την ένοπλη αντίσταση, την προετοιμασία και την κοινωνική στήριξη (συστήματα, σχολεία, κ.λπ.) των παλαιστινιακών

πληθυσμών απέναντι στην καταστολή, την οικονομική ασφυξία, την ανεργία και τις τεράστιες ελλείψεις που επέβαλλε η ισραηλινή κατοχή.

Κατοχή, Εκτοπισμοί, Γενοκτονία

Μέχρι σήμερα η ιστορία των Παλαιστινίων είναι μια ιστορία ηρωικών εξεγέρσεων (1η και 2η Ιντιφάντα) και αντίστασης παρά τα πενιχρά μέσα που διέθεταν. Είναι επίσης μια ιστορία γεμάτη σφαγές (Ντεϊρ Γιασίν, Σάμπρα και Σατίλα, Κανά), ισοπέδωση ολόκληρων περιοχών (η Γάζα μόνο έχει βομβαρδιστεί πέντε φορές μετά την αποχώρηση του ισραηλινού στρατού από αυτήν το 2005), εκτοπισμούς (σε 6 εκατομμύρια υπολογίζονται οι Παλαιστίνιοι που ζουν σε προσφυγικούς καταυλισμούς στις γειτονικές αραβικές χώρες ή στη διασπορά), αρπαγή των περιουσιών τους, του νερού και των έφορων περιοχών της παλαιστινιακής γης, καταστροφή των καλλιεργειών τους, διαρκείς εκδιώσεις και εποικισμούς (τους 280 φτάνουν σήμερα, απλωμένοι μέσα στη Δυτική Όχθη έτσι ώστε να είναι αδύνατη η δημιουργία ενιαίου παλαιστινιακού κράτους), φυλακίσεις και πολιτικές διώξεις των αγωνιστών τους (6.000 Παλαιστίνιοι κρατούμενοι βρίσκονται στις ισραηλινές φυλακές).

Οι Παλαιστίνιοι ζουν σήμερα στο 15% των εδαφών της ιστορικής Παλαιστίνης, σε καθεστώς απαρτχάιντ, με ένα τείχος 708 χιλιομέτρων μέσα και γύρω από τη Δυτική Όχθη, δεκάδες σημεία ελέγχου, πολύωρες αναμονές και εξευτελιστικούς ελέγχους για να μετακινηθούν μέσα στις παλαιστινιακές περιοχές. Όσοι έχουν απομείνει να ζουν στην Ιερουσαλήμ (20% του πληθυσμού της) αντιμετωπίζονται ως πολίτες δεύτερης κατηγορίας, χωρίς δικαίωμα ιδιοκτησίας. Στη Γάζα, ιδιαίτερα μετά την εκλογική επικράτηση της Χαμάς το 2006, η κατάσταση είναι αφόρητη: 47% ανεργία, το 95% του πληθυσμού δεν έχει πρόσβαση σε πόσιμο νερό, το 50% δεν έχει αρκετά για να σιτιστεί. Πρόκειται για μια γενοκτονία διαρκείας που η διεθνής κοινότητα παρακολουθεί αμέτοχη και απαθής.

Κίνδυνος Ανάφλεξης

Απάντηση σε όλα αυτά ήταν η δίκαιη και δικαιολογημένη επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου. Ήταν ο μόνος τρόπος να βγει από την αφάνεια το παλαιστινιακό δράμα και να ανακοπεί η προσπάθεια επαναπροσέγγισης του Ισραήλ με τις Αραβικές χώρες, παρακάμπτοντας το αγκάθι του Παλαιστινιακού, που είχαν ενορχηστρώσει οι ΗΠΑ προκειμένου να προχωρήσουν τους σχεδιασμούς τους σε βάρος του Ιράν και της Κίνας. Ήδη οι διαπραγματεύσεις με την Τουρκία και τη Σαουδική Αραβία που είχαν ξεκινήσει σταμάτησαν. Επιπλέον η Τουρκία – με σαφείς επεκτατικές τάσεις – επιδιώκει να αναβαθμίσει το ρόλο της στην περιοχή πρωτοστατώντας στη συσπείρωση του αραβικού κόσμου απέναντι στο Ισραήλ.

Η επιμονή της κυβέρνησης Νετανιάχου και του σιωνιστικού κατεστημένου να εκμεταλλευτούν την επίθεση της Χαμάς εξυπηρετεί την εσωτερική τους ατζέντα: Από τη μία, την άμβλυση των αντιδράσεων της

ισραηλινής κοινωνίας (που είναι στους δρόμους από το Γενάρη του 2022) στις επιχειρούμενες συνταγματικές αλλαγές, κάτω από την υποτιθέμενη τρομοκρατική απειλή. Από την άλλη, μια ευκαιρία να τελειώνουν με το Παλαιστινιακό, αφανίζοντας ένα κομμάτι του πληθυσμού της Γάζας και εκδιώκοντας το υπόλοιπο στην Αίγυπτο που, ωστόσο, και παρά τις πιέσεις, αρνείται να αναλάβει αυτό το βάρος.

Ωστόσο, εφόσον η επέλαση στη Γάζα συνεχιστεί, απειλείται με ανάφλεξη ολόκληρη η περιοχή με απρόβλεπτες διαστάσεις: Πιθανότατα είναι η εμπλοκή του Λιβάνου μέσω της Χεζμπολάχ (έχουν ξεκινήσει ήδη εχθροπραξίες στα βόρεια του Ισραήλ) που διατηρεί στενές σχέσεις με το Ιράν. Αν και το τελευταίο περιορίζεται προς το παρόν σε διπλωματικές αντιδράσεις, είναι υπαρκτό το ενδεχόμενο στρατιωτικής εμπλοκής σε περίπτωση γενίκευσης της σύγκρουσης. Το ίδιο ισχύει για τη Συρία της οποίας, άλλωστε, το Ισραήλ κατέχει εδάφη και η οποία πρόσφατα δέχτηκε ισραηλινή επίθεση στη Χολμς. Η συγκέντρωση ισχυρών στρατιωτικών δυνάμεων στην περιοχή (αμερικανικά αεροπλανοφόρα, κ.λπ.) την έχει ήδη μετατρέψει σε μπαρουταποθήκη έτοιμη να εκραγεί.

Ειδική αναφορά αξίζει στην απαράδεκτη και επικίνδυνη στάση της ελληνικής κυβέρνησης που όχι μόνο στηρίζει απεριφραστα την ισραηλινή κυβέρνηση και αναπαράγει, όπως άλλωστε και όλα τα ελληνικά αστικά κόμματα, τη χυδαία, ρατσιστική ιμπεριαλιστική προπαγάνδα, αλλά έσπευσε να βάλει τη χώρα στο μάτι του κυκλώνα: αποστολή της φρεγάτας Ψαρά στην εμπόλεμη ζώνη, άλλες φρεγάτες περιπολούν στη ΝΑ Μεσόγειο, η βάση της Σούδας και η Ελευσίνα έχουν μετατραπεί σε προγεφυρώματα των ΗΠΑ, κ.ά.

Αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό Λαό

Δεν είναι η πρώτη φορά στα 75 χρόνια του διαρκούς αυτού Ολοκαυτώματος, σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, που σύσσωμοι οι ιμπεριαλιστές και οι κολαούζοι τους, σπεύδουν να καταδικάσουν τις «τρομοκρατικές» ενέργειες των Παλαιστινίων και να αναγνωρίσουν το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα, δηλαδή το δικαίωμα ενός δυνάστη και κατακτητή να καταδυναστεύει και να αφανίζει ένα κατεχόμενο λαό. Δεν είναι η πρώτη φορά που τα ΜΜΕξαπάτησης αναπαράγουν πιστά την εμετική ισραηλινή προπαγάνδα και δικαιολογούν την ισραηλινή θηριωδία. Όμως δεν είναι και η πρώτη φορά που εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους σε όλο τον κόσμο για να υπερασπιστούν τον παλαιστινιακό λαό και να σταματήσουν την αποτρόπαια σφαγή που συντελείται μπροστά στα μάτια μας. Σε αυτό το μεγαλειώδες κίνημα συμπαράστασης, που πρέπει να συνεχιστεί και να γιγαντωθεί, και στην απίστευτη γενναιότητα των ιδίων των Παλαιστινίων, βρίσκεται η μόνη ελπίδα αυτού του ηρωικού λαού να επιβιώσει και να αποκτήσει το δικό του κράτος στη δική του γη.

■ Μαρία Κτιστάκη

«ΤΩΡΑ εκχειρία, ΤΩΡΑ κράτος η Παλαιστίνη»

Συνέντευξη στην ΕΠ του Μιχιάρ Εκτάμι, προέδρου της Ένωσης Παλαιστινίων Εργαζομένων στην Ελλάδα

- Τα χτυπήματα των σιωνιστών γίνονται όλο και πιο αιματηρά. Τι επιδιώκουν;

- Το κράτος του Ισραήλ ιδρύθηκε το 1948, έτος της Νάκμπα (Καταστροφή), μέσα από μια επιχείρηση εθνοκάθαρσης των Παλαιστινίων. 530 χωριά καταστράφηκαν, το 78% των εδαφών της Παλαιστίνης κατακτήθηκε από τους σιωνιστές. 800 χιλιάδες Παλαιστίνιοι εκδιώχθηκαν, έγιναν πρόσφυγες στη Συρία, την Ιορδανία, το Λίβανο. Παρά τις αποφάσεις του ΟΗΕ, δεν επαναπατρίστηκαν ποτέ. Στην ίδια τη Γάζα, το 70% του πληθυσμού προέρχεται από πρόσφυγες του 1948. Οι σιωνιστές είχαν την υποστήριξη των άγγλων και έπειτα ιδιαίτερα των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, που ήθελαν να ελέγχουν την περιοχή μέσα από ένα κράτος-φύλακα των συμφερόντων τους.

Το χτύπημα στις 7/10 ήταν μια έκπληξη για το Ισραήλ. Έδειξε ότι είναι αδύναμο, ότι κινδυνεύει υπαρξιακά. Γι' αυτό οι ΗΠΑ έστειλαν δύο αεροπλανοφόρα τους στην περιοχή (στις συνοδευτικές ναυτικές δυνάμεις συμμετέχει και η Ελλάδα), ενώ αξιωματικοί του αμερικάνικου στρατού (που έχει αντίστοιχη εμπειρία π.χ. στο Ιράκ) παρέχουν στους σιωνιστές άμεση καθοδήγηση στο πεδίο της μάχης.

Το Ισραήλ θέλει να προχωρήσει στην «τελική λύση», τη φυσική εξόντωση και τον οριστικό εκπατρισμό των Παλαιστινίων. Αυτό δεν αφορά μόνο τη Γάζα αλλά και τη Δυτική Όχθη, όπου δεν υπάρχει, ως πρόσχημα, η Χαμάς. Με διαρκή επέκταση των εποικισμών, με τρομοκρατία και δολοφονίες αρπάζουν τη γη των Παλαιστινίων, δημιουργώντας μια μη βιώσιμη κατάσταση, ώστε να τους αναγκάσουν να φύγουν.

Γι' αυτό επίσης το Ισραήλ αυτοχαρακτηρίζεται ως «κράτος των Εβραίων», πράγμα που σημαίνει πλήρη στέρηση δικαιωμάτων για κάθε άλλο πληθυσμό και χαρακτηρισμό όλου του παλαιστινιακού λαού ως «τρομοκράτες», ώστε να δικαιολογηθεί το «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα».

Έτσι, είναι ωμό ψέμα και εξαπάτηση

κάθε δήθεν συζήτηση για «δύο κράτη». Ούτε το Ισραήλ ούτε οι ΗΠΑ αποδέχονται και επιδιώκουν κάποια τέτοια λύση. Το αποδεικνύει περίτρανα άλλωστε η πλήρης καταπάτηση ακόμα και αυτών των Συμφωνιών του Όσλο το 1993, παρά τις τεράστιες υποχωρήσεις από την πλευρά της παλαιστινιακής ηγεσίας. Ο μόνος λόγος που κατά διαστήματα ανακινείται το θέμα των «δύο κρατών» από τις ΗΠΑ είναι για να βραχυκυκλώσει τον παλαιστινιακό αγώνα σε ατέρμονες διαπραγματεύσεις, με μοναδικό πρακτικό αποτέλεσμα το κέρδος χρόνου και τη δημιουργία ολοένα καινούριων τετελεσμένων για την προώθηση του σιωνιστικού σχεδίου.

- Ποιες δυνάμεις δρουν μέσα στο παλαιστινιακό κίνημα;

- Οι δυνάμεις προέρχονται από δύο βασικά κομμάτια. Το πρώτο είναι οι οργανώσεις της PLO [1], κυρίως η Αλ Φατάχ [2], το Λαϊκό Μέτωπο [3] και το Δημοκρατικό Μέτωπο. Χαρακτηριστικό αυτών των τριών μεγάλων οργανώσεων ήταν ότι μετά τη νίκη του Ισραήλ εναντίον των αραβικών κρατών στον πόλεμο του 1967 («δεύτερη Νάκμπα») ξεκίνησαν ένοπλο αγώνα. Αυτός θεωρήθηκε ως μια σύγχρονη παλαιστινιακή επανάσταση, στηριγμένη στην πλειοψηφία των προσφύγων σε Ιορδανία, Συρία, Λίβανο. Ο ένοπλος αγώνας έδωσε λαϊκή απήχηση, οδηγώντας αυτές τις οργανώσεις να πάρουν την ηγεσία της PLO στα χέρια τους και να θέσουν έναν κεντρικό πολιτικό στόχο: αναγνώριση των εδαφών της Δυτικής Όχθης και της Γάζας ως παλαιστινιακών (και όχι πλέον ως εδαφών που ανήκουν στις αραβικές χώρες) και επιστροφή τους στους Παλαιστίνιους. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για δύο λόγους. Καταρχάς, ο τρόπος που οι αραβικές χώρες διεξήγαγαν τον πόλεμο του 1948, χωρίς να εξοπλίσουν τους ίδιους τους Παλαιστίνιους και να τους αφήσουν να πολεμήσουν, ήταν προδιαγραμμένο ότι θα οδηγούσε στην ήττα. Δεύτερο, το κομμάτι της παλαιστινιακής γης που είχε διασωθεί

το 1948, δεν παραχωρήθηκε στους ίδιους τους Παλαιστίνιους, ως βάση οργάνωσης της αντίστασής τους σε ένα έδαφος πολύ μεγαλύτερο από τη σημερινή Γάζα, αλλά διαμελίστηκε ανάμεσα στις αραβικές χώρες.

Το δεύτερο κομμάτι είναι το ισλαμικό. Ιστορικά, στην ευρύτερη περιοχή κυριαρχεί η θρησκεία του Ισλάμ, η οποία έχει συνδεθεί με την ιδέα ενός ενιαίου σύγχρονου αραβικού έθνους. Στην άνοδο του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, οι ισλαμιστές (μέσα κυρίως από την Μουσουλμανική Αδελφότητα) προσπάθησαν να αποτελέσουν ένα αντίβαρο στην ενοποίηση των λαών της περιοχής κάτω από τη σημαία του παναραβισμού. Αρχικά ήταν αδύναμοι. Βλέποντας την απήχηση του ένοπλου αγώνα, τον υιοθέτησαν, με αποτέλεσμα να ενισχυθούν. Έτσι ιδρύθηκε το 1987 η Χαμάς (Κίνημα Ισλαμικής Αντίστασης).

Κάτω από τη σιωνιστική κατοχή, σε Δυτική Όχθη και Γάζα είχε αρχίσει να εμφανίζεται μια ταξική διαστρωμάτωση. Η κατοχή, η απουσία ανεξάρτητου κράτους δεν άφηνε στους Παλαιστίνιους οικονομική διέξοδο παρά για δραστηριότητες κυρίως εμπορικές. Αυτά τα αστικά στρώματα στη Δυτική Όχθη συντάχθηκαν με τη Φατάχ, ως πούμε, κάπως γενικά, με τις λεγόμενες «κοσμικές» δυνάμεις. Στη Γάζα, όπου η θέση τους ήταν ακόμα πιο επισφαλής, όπου οι Παλαιστίνιοι βρισκόνταν ουσιαστικά περικυκλωμένοι και χωρίς καμία δυνατότητα μιας στοιχειώδους ομαλής ζωής, συντάχθηκαν με τη Χαμάς και προσανατολίστηκαν στη σύγκρουση με την κατοχή. Αυτό το «πολιτικό Ισλάμ» συμμετέχει έτσι στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα ενάντια στην κατοχή.

Τα τελευταία χρόνια, οι ΗΠΑ, για να διαφυλάξουν την παρουσία και τα συμφέροντά τους στην περιοχή, προσπάθησαν με τις Συμφωνίες του Αβραάμ να εντάξουν τις αραβικές χώρες σε μια συμμαχία με το Ισραήλ, η οποία θα στόχευε το Ιράν και θα γινόταν ανάχωμα στη σύνδεση αραβικών χωρών με τις BRICS. Αυτές οι Συμφωνίες είχαν ως απαραίτητη προϋπόθεση τον οριστικό ενταφιασμό του παλαιστινιακού ζητήματος. Το χτύπημα στις 7/10 δεν το περίμενε ούτε το Ισραήλ ούτε οι ΗΠΑ. Ήταν η ευκαιρία που περιμέναμε ώστε να θέσουμε ξανά, μπροστά

σε όλο τον κόσμο, το ζήτημα του ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Ο αγώνας ήρθε σε κάθετη σύγκρουση με το Ισραήλ και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Γι' αυτό ωθούν τα πράγματα προς την «τελική λύση», τη φυσική εξόντωση και τον πλήρη εκπατρισμό του παλαιστινιακού λαού. Γι' αυτό ο Νετανιάχου λέει ότι στη Γάζα δεν υπάρχουν αθώοι, δικαιολογώντας τον βομβαρδισμό γυναικών και παιδιών. Γι' αυτό αρνούνται την εκχειρία, την κατάπαυση του πυρός.

Από όλα τα παραπάνω, βγαίνει ξεκάθαρα ότι η Χαμάς δεν ταυτίζεται με το ISIS (Ισλαμικό Κράτος), όπως επιχειρούν να παρουσιάσουν. Είναι ένα κομμάτι που βγαίνει από την παλαιστινιακή κοινωνία, όπως αυτή διαμορφώθηκε, με τα πιστεύω της. Αναγκαστικά, από τη ροή των γεγονότων και την αγριότητα της κατοχής, αποτελεί ένα κομμάτι της παλαιστινιακής αντίστασης. Σήμερα στη μάχη είμαστε όλοι ενωμένοι, από τους αριστερούς μέχρι τους ισλαμιστές.

- Ποια είναι η κατάσταση στο εσωτερικό του Ισραήλ;

- Η τελευταία κυβέρνηση αποτελείται από το κόμμα του Λικούντ και από τα ακραία θρησκευτικά κόμματα που βασίζονται κυρίως στους εποίκους. Αυτή η κυβέρνηση έχει χαρακτηριστικά όχι μόνο εθνοκάθαρσης αλλά και φασιστικά. Επιδιώκει τον απόλυτο έλεγχο των θεσμών και ιδιαίτερα της δικαστικής εξουσίας (που έχει εκτεταμένο ρόλο και αρμοδιότητες) μέσω της ενσωμάτωσής της στην εκτελεστική, με πρόσχημα την επίκληση της ιουδαϊκής θρησκείας. Βασικός λόγος γι' αυτή την επιδίωξη είναι ότι ο ίδιος ο Νετανιάχου, που είναι υπόδικος, θέλει να γλιτώσει το τομάρι του, όπως και άλλων μελών της κυβέρνησής του που διώκονται δικαστικά.

Αυτό έχει δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα στο εσωτερικό του Ισραήλ, όπως είδαμε με τις μαζικές «διαδηλώσεις του Σαββάτου» πριν από τις 7/10. Παρά τη δημιουργία μιας κυβέρνησης «εθνικής ενότητας» λόγω του πολέμου, αυτό το πρόβλημα θα έρθει ξανά

στην επιφάνεια αργότερα. Ταυτόχρονα έχει προστεθεί ένα νέο πρόβλημα, που δεν έχει συνηθίσει να αντιμετωπίζει το Ισραήλ, να έχει αιχμαλώτους πολέμου. Με όλα αυτά, τα θέματα με τα οποία βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπο το Ισραήλ είναι κυριολεκτικά υπαρκτικά.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το Ισραήλ είναι ένα κράτος που δεν έχει ούτε Σύνταγμα ούτε σαφώς ορισμένα σύνορα. Αυτά τα δύο θεμελιακά ζητήματα οι σιωνιστές τα έχουν αφήσει σκόπιμα ανοιχτά, ώστε να τα χειρίζονται κατά το δοκούν και να επεκτείνουν διαρκώς την επικράτειά τους. Ταυτόχρονα, έχει στοιχεία που δανείζεται από το ναζισμό, όπως π.χ. η γκεμπελική προπαγάνδα που αναπαράγουν τα ΜΜΕ και βέβαια η «τελική λύση» της εξόντωσης και του ξεριζωμού των Παλαιστινίων.

- Τι πρέπει να κάνει το κίνημα αλληλεγγύης στην Ελλάδα και διεθνώς;

- Όλος ο κόσμος πρέπει να συνειδητοποιήσει μια απλή αλήθεια. Δεν υπάρχει λύση χωρίς δικαίωση του παλαιστινιακού λαού, χωρίς επαναπατρισμό των προσφύγων στη δική τους πατρίδα, χωρίς αναγνώριση της αυτοδιάθεσής του και ίδρυση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους έστω και στα εδάφη της Δυτικής Όχθης και της Λωρίδας της Γάζας. Χωρίς αυτά δεν μπορεί να υπάρχει ειρήνη και σταθερότητα στην περιοχή μας, σε έναν κόσμο που πλέον παλεύει να γεννηθεί ως «πολυπολικός» και όπου το παλαιστινιακό ζήτημα είναι ένα κομμάτι του.

Φυσικά, αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό πάει ενάντια στα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και γενικά του στρατοπέδου της «Δύσης», των δυτικών ιμπεριαλιστών (όπως έδειξαν και στην Ουκρανία, με τη συστηματική εξώθηση των πραγμάτων ως τον πόλεμο). Όταν οι ΗΠΑ στέλνουν αεροπλανοφόρα στην περιοχή, δεν μπορεί κανείς να εκπλήσεται αν οι λαοί απαντήσουν, περάσουν στην αντεπίθεση. Γι' αυτό έχουν μανιάσει να ταυτίσουν τον παλαιστινιακό λαό και τον αγώνα του με τη Χαμάς και μόνο.

Στην Ελλάδα, ευτυχώς, οι λαϊκές μάζες έχουν ακόμα ισχυρά αισθήματα υπέρ του παλαιστινιακού λαού. Αυτό όμως δεν αντανάκλαται στην στάση των πολιτικών κομμάτων, που επαναλαμβάνουν την γνωστή προπαγάνδα. Το κίνημα πρέπει να υιοθετήσει τα συνθήματα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη», «Κράτος τώρα η Παλαιστίνη» και «Εδώ και τώρα εκεχειρία», επιβάλλοντας αυτή την στάση στην ελληνική κυβέρνηση.

Σημειώσεις

[1] Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Ιδρύθηκε το 1964 από τα κράτη του Αραβικού Συνδέσμου στο Κάιρο, υπό την ηγεσία του προέδρου της Αιγύπτου Νάσερ.

[2] Ιστορικός ηγέτης της ήταν ο Γιάσερ Αραφάτ. Μετά τη δολοφονία του από τον σιωνιστικό στρατό το 2004, τον διαδέχτηκε ο σημερινός πρόεδρος της παλαιστινιακής αρχής Μαχμούντ Αμπάς.

[3] Αριστερή οργάνωση, με ιστορικό ηγέτη τον Ζορζ Χαμπάς (πέθανε το 2008).

Εκλογές στην Αργεντινή

Στις 22 Οκτωβρίου διεξήχθησαν προεδρικές εκλογές στην Αργεντινή όπου ο Σέρχιο Μάσσα του κυβερνώντος κόμματος « Ένωση για την Πατρίδα» ανέτρεψε το αρνητικό αποτέλεσμα των προκριματικών του περασμένου Αυγούστου (βλ Ε.Π Σεπτέμβρη) και επικράτησε του ακροδεξιού Χαβιέρ Μιλέϊ του κόμματος «Η Ελευθερία Προχωρά». Η διαφορά όμως ανάμεσα τους δεν επαρκεί για να ανακηρυχτεί ο πρώτος ως νικητής και σύμφωνα με το αργεντίνικο εκλογικό σύστημα θα υπάρξει δεύτερος γύρος στις 19 Νοέμβρη. Υπενθυμίζουμε πως στις προκριματικές εκλογές ο ακροδεξιός Χαβιέρ Μιλέϊ, μια ιδιόρρυθμη και γκροτέσκα τηλεπερσόνα είχε κερδίσει το 30% των ψήφων αφήνοντας πίσω τους δύο φαβορί σχηματισμούς, το δεξιό Μαζί για την Αλλαγή 28% της Πατρίσια Μπούλριτς (κόμμα του πρώην προέδρου Μαουρίσιο Μάκρι) και τους περονιστές με υποψήφιο τον Σέρχιο Μάσσα με 27%.

Η νίκη του ακροδεξιού και αντικομμουνιστή Μιλέϊ τον Αύγουστο του έδωσε αέρα νικητή κάνοντας τον να εξαπολύσει μια σφοδρή και χυδαία καμπάνια ενάντια στα «υπερβολικά δικαιώματα» της εργατικής τάξης (συνδικάτα, απεργίες, κινητοποιήσεις,) και ιδίως των πιο φτωχών λαϊκών στρωμάτων που καταφέρνουν και επιβιώνουν χάρις στις στοιχειώδεις κοινωνικές δομές που έχουν κερδίσει με τους αγώνες τους (υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση). Ο παραληρηματικός του λόγος έφτασε έως το έσχατο σημείο της εξύμνησης της δικτατορίας του Πινοσέτ, και συνολικά επιτέθηκε ενάντια στις ιστορικές κατακτήσεις της εργατικής τάξης αλλά και τις πιο πρόσφατες όπως εκείνες του γυναικείου κινήματος που κέρδισε το δικαίωμα στην έκτρωση με μεγάλους αγώνες. Αυτή η ανοιχτά οπισθοδρομική και αντιδραστική επίθεση στο όνομα της «τιμωρίας των πολιτικών» θορύβησε πλατιά τους εργαζόμενους και οδήγησε στην συσπείρωση του οργανωμένου εργατικού κινήματος και των συνδικάτων γύρω από τους περονιστές και ενίσχυσε τον Μάσσα ο οποίος βγήκε πρώτος με 36,58% ανακτώντας 3,2 εκατομμύρια ψήφους σε σύγκριση με τις προκριματικές. Ο Μιλέϊ πήρε το 30,04% και παρά το γεγονός πως αύξησε κατά 700.000 τους ψήφους του σε σχέση με τις προκριματικές το αποτέλεσμα ήταν κατώτερο των προσδοκιών που είχαν δημιουργηθεί. Μεγάλη χαμένοι των εκλογών είναι η δεξιά με την Μπούλριτς να χάνει 400.000 ψήφους και να παίρνει το 23,85% των ψήφων παρά το μεγάλο «σπρώξιμο» της από τα μεγάλα ΜΜΕ.

Η εκλογική συμμαχία των τροτσιστικών κομμάτων «Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων (ΜΑΕ)» συγκράτησε τους ψήφους του κερδίζοντας 2,70% (722.000 ψήφους

για την προεδρική λίστα). Ταυτόχρονα με τις προεδρικές εκλογές πραγματοποιήθηκαν και κοινοβουλευτικές εκλογές στις οποίες ανανεώνονται οι 130 από τις 257 έδρες της Βουλής των Αντιπροσώπων για την περίοδο 2023-2027 και το ένα τρίτο των μελών (24 από 72) της Γερουσίας για το 2023 -2029. Το ΜΑΕ ξεπέρασε τις 850.000 ψήφους στις λίστες των κοινοβουλευτικών εκλογών παίρνοντας ιδιαίτερα καλά ποσοστά σε περιοχές όπου υπήρχαν πρόσφατα μεγάλοι αγώνες όπως στο Χουχουϊ (εξέγερση ενάντια στην συνταγματική αντιμεταρρύθμιση) όπου επανεκλέγει βουλευτή τον αγωνιστή Αλεχάντρο Βίλκα με 7,45%. Συνολικά το ΜΑΕ μπόρεσε να εκλέξει συνολικά 5 βουλευτές (+1).

Σε κάθε περίπτωση τα σημάδια ενός νέου πολιτικού σκηνικού είναι ήδη ορατά. Τα εκλογικά αποτελέσματα υποδηλώνουν αναδιαμόρφωση του τρέχοντος πολιτικού σκηνικού. Η αλλαγή των πολιτικών ισορροπιών στο Κογκρέσο είναι ένα πρώτο γεγονός όπως και η εμφάνιση μιας τρίτης δύναμης που έχει σπάσει το παραδοσιακό δικομματικό σύστημα (πλέον με τη μορφή συνασπισμών) κάτι το οποίο δεν είναι αμελητέο. Ο πολιτικός κύκλος που ξεκίνησε μετά την κρίση του 2001 και που επέβαλε τον περονισμό των Κίρχνερ από την μία και την δεξιά του Μάκρι από την άλλη ως τις κυρίαρχες τάσεις έχει φτάσει σε τέλμα. Είναι ενδεικτικό της κατάστασης πως στο μεγαλύτερο αστικό κέντρο (ευρύτερη περιοχή του Μπουένος Άιρες με 11 εκατ κατοίκους) και εκεί που βρίσκεται συγκεντρωμένη η βιομηχανική εργατική τάξη αλλά και τα πολυάριθμα μικροαστικά στρώματα (παλιά και νέα) τα δυο αυτά κόμματα βαινουν αποδυναμωμένα.

Έτσι διαμορφώνεται ένας νέος συσχετισμός των κοινοβουλευτικών ζυνάμεων με το κόμμα του Μιλέϊ να έχει πλέον σημαντική παρουσία και στα δύο σωματα (8 έδρες στη γερουσία και 39 στη Βουλή) Το κυβερνών κόμμα του Μάσσα θα έχει 34 έδρες στη Γερουσία και 107 βουλευτές (11 έδρες λιγοτερες) ενώ η δεξιά κραται 24 γερουσιαστές, (- 2) και 95 βουλευτές (- 23)

Οι παραπάνω αριθμοί δείχνουν

πως οποιο και είναι το αποτέλεσμα του Β γύρου των προεδρικών εκλογών δεν μπορεί να υπάρξει κυριαρχία στα νομοθετικά σώματα γιατί καμια δύναμη δεν διαθέτει τους αναγκαίους 129 ψήφους για την ψηφισι νομοσχεδίων γεγονός που θα οξύνει ακόμη περισσότερο την πολιτική κρίση και ενδεχομένως να οδηγήσει σε παρδαλές συμμαχίες κυρίως στον χώρο της δεξιάς και περαιτέρω θρυσματισμό του πολιτικού συστήματος.

Η πολιτική κρίση δεν είναι παρά ο αντίκτυπος της παρατεταμένης οικονομικής και νομισματικής κρίσης που βιώνει η Αργεντινή. Η φτώχεια θερίζει το 40,1% (56% στους νέους), ο πληθωρισμός έχει ξεπεράσει κάθε όριο και το καθεστώς συναλλαγματικών ισοτιμιών υπόκειται συνεχώς σε νέα υποτίμηση λόγω της σύνδεσης του πέσο με το δολάριο και της αποπληρωμής του ληστρικού χρέους στο ΔΝΤ. Έτσι δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος που οδηγεί ξανά και ξανά στην ύφεση και σε νέες επιθέσεις ενάντια στην εργατική τάξη.

Παρά την προσπάθεια για έναν διαφορετικό προσανατολισμό της Αργεντινής προς την Ανατολή (πρόσφατη είσοδος στις Brics) όλα δείχνουν πως δεν θα ξεφορτωθεί ανώδυνα την μέγνη των δυτικών ιμπεριαλιστών που στραγγαλίζουν συνεχώς την οικονομία της μέσω του ΔΝΤ. Παρά την συνεχή διακήρυξη για επαναδιαπραγμάτευση της συμφωνίας με το ΔΝΤ οι πολιτικές δυνάμεις που βρίσκονται στην εξουσία δεν δείχνουν πρόθυμες για μια οριστική ρήξη με την Δύση έχοντας πάντα τα μάτια τους στραμμένα στον εσωτερικό εχθρό, την εργατική τάξη της χώρας τους μιας και η σύγκρουση με το ΔΝΤ θα άνοιγε την όρεξη για νέες διεκδικήσεις και μια νέα ριζοσπαστικότητα κάτι που οι αστοί τρέμουν μονάχα στην ιδέα της.

Ο δεύτερος γύρος στις 19 Νοέμβρη θα κάνει πιο καθαρές τις τάσεις που διαμορφώνονται και σε κάθε περίπτωση θα θέσει την εργατική τάξη και την επαναστατική αριστερά μπροστά σε νέα καθήκοντα.

■ Παιουλίν Μπουμπουλίμα

Ναγκόρνο-Καραμπάχ

Άλλο ένα έγκλημα για το μοίρασμα του κόσμου ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές

Η ένταση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών μεταξύ ΗΠΑ-ΕΕ και Ρωσίας-Κίνας οδηγεί στην αναζωπύρωση θερμών μετώπων και στη γενίκευση των πολεμικών συγκρούσεων, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές προσπαθούν, μέσω της πολεμικής τους μηχανής, να ανακόψουν την άνοδο των BRICS και ταυτόχρονα να σταματήσουν την δική τους υποβάθμιση-παρακμή. Βασικοί στόχοι αποτελούν: α) Η απόσπασση των χωρών του πρώην ανατολικού μπλοκ από την επιρροή της Ρωσίας, με στόχο την περικύκλωση και τον στραγγαλισμό της. β) Η ανακοπή των νέων εμπορικών δρόμων που προσπαθεί να οικοδομήσει η Κίνα. γ) Η αστάθεια που δημιουργεί η διαμόρφωση ενός πολυπολικού κόσμου, η αμφισβήτηση του μεταπολεμικού στάτους κβο, το αδυνάτισμα της κυριαρχίας των ιμπεριαλιστών, επιτρέπουν σε μία σειρά από περιφερειακές δυνάμεις να εκμεταλλευτούν τις αντιφάσεις που δημιουργούνται, για να ενισχύσουν τις δικές τους θέσεις και να κερδίσουν έμπρακτα οφέλη. Σε αυτό το φόντο εξελίσσονται οι συνεχόμενες αιματηρές πολεμικές συγκρούσεις μεταξύ της Αρμενίας και του Αζερμπαϊτζάν και η κλιμάκωσή τους μετά το 2020.

Στις 19 Σεπτεμβρίου το Αζερμπαϊτζάν εξαπέλυσε μία μεγάλης κλίμακας στρατιωτική επίθεση απέναντι στον αρμένικο θύλακα εντός των εδαφών του, το Ναγκόρνο-Καραμπάχ (Αρτσάχ). Μέσα σε 24 ώρες κατάφερε να νικήσει τον στρατό άμυνας της Δημοκρατίας του Αρτσάχ αναγκάζοντας τους αυτονομιστές σε πλήρη συνθηκολόγηση. Μετά από 30 χρόνια αιματηρών συγκρούσεων, το Μπακού καταφέρνει να πετύχει τον πολυπόθητο στόχο του, να ενσωματώσει το Ναγκόρνο-Καραμπάχ στην επικράτειά του. Ο απολογισμός του πολέμου ήταν πάνω από 30 νεκροί και 200 τραυματίες. Οι 120.000 Αρμένιοι που ζούσαν εκεί αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους υπό το φόβο εθνοκάθαρσης από την αζερική κυβέρνηση.

Μήλο της Έριδος για τις μεγάλες δυνάμεις για πάνω από 100 χρόνια

Το Ναγκόρνο-Καραμπάχ αποτελεί μια περιοχή εντός του Αζερμπαϊτζάν με συνολική έκταση 4.400 τετραγωνικών χιλιομέτρων πλούσια σε ορυκτό πλούτο στο νότιο Καύκασο που κατοικούνταν σχεδόν πλήρως (95%) από Αρμένιους. Από την κατάρρευση της οθωμανικής αυτοκρατορίας το 1918, αποτελεί μια περιοχή διαρκών πολεμικών συγκρούσεων μεταξύ του Αζερμπαϊτζάν και της Αρμενίας. Το 1920, μετά την ρωσική επανάσταση, η περιοχή αυτή προσαρτήθηκε στην Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία του Αζερμπαϊτζάν διατηρώντας την αυτονομία της. Ωστόσο, η άρνηση της σταλινικής γραφειοκρατίας να δεχτεί την απόφαση των αρμένων κατοίκων του Ναγκόρνο-Καραμπάχ για ένωση με την Αρμενία οδήγησε σε αναζωπύρωση των διενέξεων. Μετά την πτώση της ΕΣΣΔ το 1991 οι δύο χώρες ξεκίνησαν

επίσημα πόλεμο για τον έλεγχο της περιοχής που διήρκεσε μέχρι το 1994 με νικητή την Αρμενία. Ο απολογισμός ήταν βαρύς για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και των δύο πλευρών: πάνω από 300.000 νεκροί και δεκάδες χιλιάδες εκτοπισμένοι. Οι συγκρούσεις μεταξύ Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν δεν σταμάτησαν ποτέ, μέχρι και σήμερα, για τον έλεγχο της περιοχής.

Μετά την ήττα του, το Αζερμπαϊτζάν κατάφερε να εκμεταλλευτεί την γεωστρατηγική του θέση, την σχέση του με την Τουρκία και τα ιμπεριαλιστικά κέντρα (Ρωσία, ΕΕ, Κίνα), αλλά και τα σημαντικά κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου που διαθέτει για να ενισχύσει την θέση του και να αλλάξει τους συσχετισμούς δύναμης υπέρ του. Το ΑΕΠ του σήμερα είναι διπλάσιο από της Αρμενίας και έχει αναπτύξει σημαντικά την πολεμική του μηχανή. Αυτή την ενίσχυσή του θα προσπαθήσει να την μετατρέψει και σε εδαφικές κατακτήσεις. Η πρώτη σοβαρή κλιμάκωση των συγκρούσεων των τελευταίων χρόνων ξεκίνησε το 2020 όπου ξέσπασε πόλεμος διάρκειας 44 ημερών, με φόρο αίματος 6.500 ανθρώπων. Η Αρμενία, υπό την πίεση της Ρωσίας και της ΕΕ συνθηκολόγησε με εξευτελιστικούς όρους, παραχωρώντας τμήματα του Ναγκόρνο-Καραμπάχ, καθώς και γειτονικά εδάφη που κατείχαν στο Αζερμπαϊτζάν. Ωστόσο η «ειρηνευτική» συμφωνία, παρά τις εγγυήσεις των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και την ανάπτυξη στρατευμάτων από Ρωσία και Τουρκία, αποδείχθηκε εξαιρετικά εύθραυστη.

Η κατάσταση κλιμακώθηκε επικίνδυνα το 2022, στον απόηχο της σύγκρουσης μεταξύ ΗΠΑ-ΕΕ και Ρωσίας-Κίνας στην Ουκρανία, με συνεχείς παραβιάσεις της συνθήκης ειρήνης από το Μπακού. Μετά το ξέσπασμα του πολέμου και την επιβολή εμπάργκο στο ρωσικό πετρέλαιο, το Αζερμπαϊτζάν μετατράπηκε σε ένα σημαντικό ενεργειακό κόμβο ανεφοδιασμού της Ευρώπης. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές – ιδιαίτερα η ΕΕ – εισάγουν μέσω του αγωγού Μπακού-Τιφλίδας-Σειχάν περίπου 3 εκατομμύρια τόνους πετρελαίου το μήνα (περίπου 700.000 βαρέλια/ημέρα). Ταυτόχρονα, η Ρωσία σύσφιξε τις σχέσεις της με το Αζερμπαϊτζάν. Το Μπακού συμφώνησε να αγοράζει πετρέλαιο από την Μόσχα και στη συνέχεια να το μεταπουλάει σαν δικό

της στην ΕΕ, κάμπτοντας έτσι το ενεργειακό εμπάργκο. Επιπλέον έχει προχωρήσει σε σημαντικές αγορές όπλων από την Ρωσία. Στρατηγικά συμφέροντα, από την αζερική κατάληψη του Ναγκόρνο-Καραμπάχ έχει και η Τουρκία για την υλοποίηση του διαδρόμου Zangezur που θα διευκόλυνε το εμπόριο μεταξύ του Αζερμπαϊτζάν και συνολικά με την Ασία. Το Αζερμπαϊτζάν επίσης αποτελεί ένα σημαντικό κόμβο του χερσαίου Δρόμου του Μεταξιού της Κίνας.

Την προσοχή τους στην περιοχή έστρεψαν και οι ΗΠΑ, με σκοπό αφενός να περιορίσουν την επιρροή της Ρωσίας και αφετέρου να δημιουργήσουν εμπόδια στον εμπορικό δρόμο της Κίνας. Το 2018 στην Αρμενία εκλέχτηκε ο φιλοδυτικός Πασινιάν. Έκτοτε οι σχέσεις της Αρμενίας με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό συσφίγνουν, ενώ ταυτόχρονα το Ερεβάν απομακρύνεται από την Ρωσία, ιδιαίτερα μετά το 2022. Η αρμένικη κυβέρνηση ακύρωσε κοινές προγραμματισμένες στρατιωτικές ασκήσεις με τη Ρωσία και τη Λευκορωσία, ρίχνοντας ευθύνες στη Ρωσία για την εξέλιξη στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ. Τον Σεπτέμβριο 2023, ο Παρισινιάν έστειλε το Καταστατικό της Ρώμης του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου στο κοινοβούλιο για επικύρωση, που περιλαμβάνει ένταλμα σύλληψης για τον ρώσο πρόεδρο Βλαντιμίρ Πούτιν. Ανακοίνωσε κοινές στρατιωτικές ασκήσεις με τις ΗΠΑ, «Eagle Partner 2023», που πραγματοποιήθηκαν στις 11-20 Σεπτεμβρίου.

Η απομόνωση της Αρμενίας από δυνάμεις της περιοχής, σε συνδυασμό με την ενίσχυση του Αζερμπαϊτζάν, οδήγησε στην οριστική λήξη της σύγκρουσης με αποτέλεσμα τη νίκη του Μπακού και την ενσωμάτωση του Ναγκόρνο-Καραμπάχ στην επικράτειά του. Η Ρωσία, που αποτελούσε παραδοσιακός σύμμαχος της Αρμενίας και εγγυητής της ασφάλειας του Αρτσάχ, επέτρεψε αυτή την εξέλιξη για να διατηρήσει-ενισχύσει την σχέση της με το Αζερμπαϊτζάν-Τουρκία και ταυτόχρονα να δημιουργήσει κρίση στο καθεστώς του Πασινιάν. Οι ΕΕ-ΗΠΑ, παρά τις λεκτικές αντιδράσεις-καταδίκες, δεν προχώρησαν σε επιβολή κυρώσεων απέναντι στο Αζερμπαϊτζάν, για να διατηρήσουν τον ενεργειακό τους εφοδιασμό. Η Αρμενία ακολουθώντας μια πλήρως εθελόδομη στάση απέναντι στον αμερικάνικο ιμπερι-

αλισμό, εγκατέλειψε τους Αρμένιους που κατοικούσαν στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ στο έλεος των ιμπεριαλιστών και της αζερικής κυβέρνησης, σε μια προσπάθεια να εξομαλύνει τις σχέσεις της με την Τουρκία και με βλέψεις να γίνει μέλος του ΝΑΤΟ. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως λίγο πριν την επέμβαση υπήρξε κοινή συνάντηση αξιωματούχων των ΗΠΑ, της ΕΕ και της Ρωσίας στην Τουρκία για την οριστική διευθέτηση του ζητήματος.

Θάνατος, εξαθλίωση, ξεριζωμός: Ανάγκη για ένα διεθνιστικό-αντιπολεμικό κίνημα

Το μεγάλο τίμημα σε κάθε πόλεμο, στα παιχνίδια των ιμπεριαλιστών για το μοίρασμα του κόσμου το πληρώνουν πάντα οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ο ξεριζωμός του μαρτυρικού λαού της Αρμενίας από το Ναγκόρνο-Καραμπάχ αποτελεί τον μεγαλύτερο των τελευταίων ετών (μετά την Ουκρανία και την Παλαιστίνη). Ο διωγμός περισσότερων από 100.000 ανθρώπων αλλά και η δεινή οικονομική κατάσταση στην οποία βρίσκεται τα τελευταία τουλάχιστον 20 χρόνια η Αρμενία, αναμένεται να δημιουργήσουν νέο μεταναστευτικό κύμα προς το εξωτερικό. Σύμφωνα με καταγραφές, περίπου 4 εκατομμύρια Αρμένιοι ζουν σαν μετανάστες στο εξωτερικό εξαιτίας των άθλιων συνθηκών, ενώ εντός της Αρμενίας έχουν απομείνει μόλις 3 εκατομμύρια. Η στροφή της κυβέρνησης του Παρισινιάν προς τους μακελάρηδες των ΗΠΑ-Δύσης μόνο δεινά έχει να προσφέρει στον αρμένικο λαό. Η πλήρης εγκατάλειψη της Δημοκρατίας του Αρτσάχ αποτελεί μόνο ένα επεισόδιο από την βαρβαρότητα που θα ζήσουν οι αρμένιοι εργαζόμενοι και νέοι αν δεν πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους και δεν προτάξουν μία ανεξάρτητη ταξική πολιτική.

Η κλιμάκωση της σύγκρουσης μεταξύ των ιμπεριαλιστών δημιουργεί τεράστιους κινδύνους για την ανθρωπότητα. Ο πόλεμος στην Ουκρανία σηματοδότησε το πέρασμα σε μία μεταβατική περίοδο που σπέρνει θάνατο, φτώχεια και εξαθλίωση σε όλο τον πλανήτη. Τα όπλα αποτελούν πλέον το κύριο εργαλείο για την επίλυση των διαφορών μεταξύ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων-αστικών τάξεων. Οι πολεμικές συρράξεις γενικεύονται τρομακτικά γρήγορα με εκατοντάδες χιλιάδες θύματα, για το ξαναμοίρασμα του κόσμου σε ζώνες επιρροής. Το ετοιμοθάνατο καπιταλιστικό σύστημα και οι σάπιες αστικές ελίτ το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι πολέμους, καταστροφές, αντερρατικές και αντιδημοκρατικές επιθέσεις, μια κατάφορη επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και των φτωχών. Οι λαοί όλου του κόσμου πρέπει να συγκροτήσουν ένα διεθνιστικό-αντιπολεμικό κίνημα στη βάση μιας επαναστατικής πολιτικής που θα συγκρουστεί με τους ιμπεριαλιστές, τις ντόπιες και ξένες ελίτ, για να αποτρέψει νέες σφαγές.